

Gropile comune de la palatul Ghica. Asasinii securiști trăiesc încă.

Flacăra

● Fondată în 1911 ● Nr. 33 ● 19 – 25 august 1992 ●

Anul LXXXI

DL. Sorin
Botnaru va
fi lansat
în Cosmos

pag. 2

ȘI ZICI CĂ
MĂ RECUNOȘTI, MĂI DRAGĂ,
DEȘI MI-AM PUȘ
FAȚA AȘTA UMANĂ?

Desen de
A. ȘT. ALEXANDRESCU

Faceți-vă cruce, că vin
vrăjitoarele. Vin „tare”.

pag. 14

Cea mai grasă femeie
din lume.

pag. 14

Asasina a făcut
declarații senzaționale

pag. 9

Dezvăluiri:

● ȘPAGĂ ȘI SFORĂRII LA
ROMEXPO ȘI CAMERA DE COMERȚ

pag. 4-5

● JUSTIȚIA ȘI PROCURATURA
ÎN DEZACORD LA BRAȘOV.
OALELE SE SPARG ÎN CAPUL
CELUI CE-ȘI CERE DREPTURILE.

pag. 11

GEPA

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

Electro Center

CINE SE TEME DE REGE?

Cît mai diplomatic cu putință, adică elegant, cu mesaje, cu dialoguri și în general cu tot dichisul, ca să pară o chestie făcută cu cap, Regelui i s-a interzis să onoreze invitațiile unor primari și fețe bisericești care îl așteptau la Timișoara, Iași, Brașov etc. În fapt i s-a pus stavilă la graniță, aidoma dușmanilor.

Motivele invocate, cum că n-ar fi potrivit momentul, nu țin nici cît năgru sub unghie. Cine vrea să creadă o astfel de minciună cusută cu ață albă, n-are decît. Venirea Regelui ar fi fost încă un examen pe care firava noastră democrație l-ar fi trecut, dacă ar fi vrut. Dar firavei noastre democrații nu-i arde de examene în fața opiniei publice din țară și din străinătate. Firava noastră democrație este, în fapt, o democrație originală, așa cum ne-a promis-o și cum o și aplică domnul Ion Iliescu. Pentru dînsul, care a pus zdravăn mina pe putere, autointitulindu-se emanat, Regele a fost tot timpul un uriaș pericol. Și este în continuare. În consecință, i s-a interzis Regelui să vină în 1990, apoi în 1991 i s-au înscenat tot felul de acuzații, pentru ca, în acest an, să i se accepte, în sfîrșit, intrarea în țară. Ce s-a întîmplat atunci, se știe. Ideea monarhistă a cîștigat un punct de aur. Dar, pînă la acea venire în țară a Regelui, clanul puterii a avut grijă să prosteaască lumea simplă și în general necunoscătoare cu un Referendum asupra Constituției. Lumea a votat Constituția, fără să știe — fără să se facă dezbaterile necesare și la obiect — că votează implicit și forma de guvernare. Conform Constituției în vigoare, Regele Mihai de România este un simplu cetățean, dar nu încă al României, care poate veni în țara în care s-a născut doar dacă i se dă voie de către cei aflați la putere. În loc să se recunoască, fără ocolișuri, că venirea Regelui ar limpezi intrucitva apele, se invocă exact contrariul, că ar destabiliza țara. Nu de stabilizarea țării îi arde actualei puteri politice — dovadă uriașele scumpiri ce ne vor lua în primire în luna septembrie — ci de propria ei poziție. Venirea Regelui ar fi pus sub semnul întrebării legitimitatea acestei puteri.

VICTOR NIȚA

Cronica

de trei minute

• În Transilvania e liniște, afirmă oamenii politici bucureșteni întorși din turneu electoral în noaptea de duminică spre luni. • Congresul Mondial al Ardelenilor, ce urmează a se desfășura duminică, 22 august, la Budapesta, nu pare a tulbura viața Clujului, atît de agitat de altfel de primarele Gheorghe Funar. • Oamenii își dau seama că ar putea cădea victimă unei „a treia forțe”, necunoscute, care a dus, pînă acum, Iugoslavia la măcel. Acesta e motivul pentru care manifestă rețineri atît ungurii, cît și românii. • Surse ale Casei Regale afirmă că, totuși, Majestatea Sa Regele Mihai I a solicitat viză pentru intrarea în România. De ce? Recunoaște M.S. Regele că nu mai este cetățean român și de aceea face apel la sorijinul verișoarei din Danemarca? • Partidul Uniunii Naționale a Românilor intră într-o zonă cu nisipuri mișcătoare sub direcția mai puțin inspiratilor Ioan Gavra și Gheorghe Funar. Care dintre ei se crede Avram Iancu? • Pensia domnului Silviu Brucan se dovedește încă destul de consistentă de vreme ce fostul locatar al Dămăroaiei face demonstrații de înot la hotel Alpin din Poiana Brasov. • Enervat de huidulele de la Constanța, dl Ion Iliescu l-a prins de guler pe unul dintre ziaristii de la cotidianul „Telegraf” și i-a zis verde-n față: De ce huidui, măi animalule! • Ideea de a candida pentru postul de senator i-a fost dată domnului Iliescu acum vreo 4 luni, de domnul Corneliu Coposu. Cu o singură condiție însă: să nu candideze la președinție. • FSN-ul domnului Roman are bani. Despre culoarea lor se știe la Senat încă din primăvară, după ce Pedro călătorise în America. Să fi fost generos unchiul Sam cu socialiștii români? • Stațiunea Neptun, ca-n verile de mai an, e înarmată pînă-n dinți. • În urma știrilor potrivit cărora Procuratura Generală l-ar pune sub acuzare pe Alexandru Drăghici, generalul torționar, nu s-a înregistrat nici o reacție. • Din iulie avem 15 concetățeni arabi. Guvernul le-a dat aprobare de împămîntenire. • Se va introduce în București televiziunea prin cablu. Începutul va fi făcut în cartierul Primăverii. Bietii de ei cum mai suportă toate experimentele!

EUGEN MIHAESCU

DL. SORIN BOTNARU
VA FI LANSAT ÎN COSMOS

Întîlnirea de sîmbătă, 8 august a.c., dintre Comisia specială pentru alocarea timpilor de antenă și partidele neparlamentare a fost agrementată de prezența unui a-nume domn „Blidaru”. Luînd cuvîntul, dl Blidaru, ștergîndu-se în permanență cu un prosop, a făcut vorbire pe un ton teatral, cu accente de isterie, despre hocheiul pe gheață și pe iarbă, despre pășuni și comunism. Nimic însă despre timpii de antenă.

Pe fază, operatorul TVR a imortalizat spectacolul. Asistența a protestat vehement, cerînd netransmiterea pe postul național a dlui Blidaru pentru a nu fi compromisă ideea de partid neparlamentar.

DL Florin Brătescu, aflat în sală, nu a spus nimic, revenindu-i dlui Sorin Botnaru sarcina de a promite că doleanța celor prezenți va fi respectată.

Și totuși, la „Actualitățile” de seară a apărut în prim-planul televizorului dl Blidaru gesticulînd haotic. În legătură cu acest penibil incident, dl Sorin Botnaru ne-a declarat: „Este poate și vină noastră, a comisiei, dar este — indiscutabil — și vina TVR. De fapt, noi am dezbătut acest caz. Îmi pare rău, îmi cer scuze pentru cele întîmplate. Ați văzut că și despre mine dl Blidaru a spus că mă așază într-o rachetă și mă lansează în cosmos”.

Vă ride lumea domnilor

Partidul „Capra și varza”

Se înregistrează o inflație a partidelor și formațiunilor politice. Deci și o barababură a titlaturilor acestora. De aici și pînă la elucubrațiile cele mai desăvîrsite nu este decît un singur pas. Vă prezentăm astăzi două dintre ele.

Vă veți minuna aflînd că în România există un așa-numit **PARTID SOCIALIST CRISTIN REPUBLICAN ȘI MONARHIST**! Cu siguranță că dinșii își propun consensual-

izarea republicanilor și monarhiștilor autohtoni.

Mai există și un **Partid al Opoziției Democrate**, condus de dl. Dincă. Noi credeam că termenul de „opoziție” desemnează o anumită stare politică, de moment a unui partid, sau orientarea unei coaliții politice, în raport cu puterea. În cazul participării la guvernare, cum se va numi partidul d-lui Dincă — **Partidul La Putere Și Mai Cum?**

Guvernul trebuie

să-l destituie

pe domnul Gheorghe Funar

Dl. Nicolae Cerven, vicepreședintele PNL-CD, a declarat următoarele în legătură cu acțiunile dlui Gheorghe Funar, primarul peunerist al Clujului: „Dl Funar a încălcat în mod grosolan dispozițiile art. 16 (egalitatea cetățenilor români în fața legilor) și art. 36 din Constituție (libertatea întrunirilor). De aceea, în temeiul art. 41, corobo-

rat cu art. 34 din Legea administrației publice, Guvernul trebuie să-l destituie pe dl Funar din funcția de primar, pe care o folosește pentru a crea tensiuni interetnice. Minoritatea maghiară din România, prin structura ei, nu poate deveni element de discordie națională”.

Grupaj realizat de
LUCIAN TUDORANCEA

EVENIMENTE MARI ...

■ **BURSA ELECTORALĂ** publicată de „Tinerama” conține și întrebarea: „Au existat în partidul dvs. cazuri de corupție?” La ea răspund într-o emoționantă unanimitate partide de stînga, de centru, de dreapta, de sus și de jos: nu. Un nu hotărît! Pînă și FSN-ul, aflat în cîteva anchete — prin funcționari, miniștri și gazetari — pentru delict de abuz cu mirros de corupție spune tot nu. E clar că toate aceste partide — FSN, FDSN, PUNR, CD, PNL, PDAR, S.A.M.D. — sînt liderite de incoruptibili cu inimă de ilegaliști, care mai bine înghit desărele penale decît să mărturisească. ■ **TAIERI.** Stere Ionescu din Bărcănești îi taie vecinului său, Ursea Manolache, gîtul cu o coasă. Călin Moldoveanu, din comuna Nicolae Bălcescu, îi taie mafele cu furca lui Nicolae Popa. Tatianeî Manolache din București vecinii îi taie de trei ani, sistematic, conducta de apă. Ca și cum toate astea n-ar fi de ajuns, de la 1 septembrie guvernul taie subvențiile la produsele alimentare de bază. ■ **ABANDONURI.** O deputată,

Doina Melinte, și un senator, Radu Câmpeanu, abandonează aproape de final în cursele de onoare în care sînt angajați. Mai multe șanse s-ar ivi dacă Doina Melinte ar fi urcată în prezidiul Senatului, lîngă domnul Bîrlădeanu, iar Radu Câmpeanu ar cobori pe pistele de alergări pentru distanțe medii și scurte. În cursele pe distanțe lungi nu pare să facă față. Pentru eșecul celor doi, fi-rește, presa e singura vinovată. ■ **LA BARCELONA,** Arnold Schwarzenegger, în criză de popularitate, s-a tot lipit de Petre Roman, asaltat ca de obicei de fotografi, ziariști și posturi de televiziune. Mare parte din ultimele probe nu s-au putut desfășura intrucît atleții se uitau la tribună și se minunau: Bine, bine, ăla cu pașaport de serviciu e Roman, dar cel cu mușchii, cine-o fi? ■ **DIRECTORUL TEHNIC** al Operei Române, Sorin Niculescu, declară că înlocuirea stemei R.S.R. de pe frontispiciul onorabilului așezămînt ar costa 6 milioane. Nu știu cît de tehnic e domnul director, dar stema în chestiune e R.P.R.,

nu R.S.R. Și ea nu trebuie înlocuită intrucît, vreo cîțiva ani, nu prea știm ce stemă vom avea în frunte, ci rezolvată de personalul auxiliar. Una din legile lui Murphy ne învață că totul se rezolvă cu un ciocan mai mare. ■ **SOMERIADA.** Orașul Huși se clasează pe primul loc și obține medalia de aur cu felicitări în competiția națională: cine are cei mai mulți șomeri la mîia de locuitori activi. Dacă îi luăm în calcul și pe locuitorii pasivi, care în Moldova, mai ales după cullesul viei, fac un procent semnificativ, rezultă că domnul Iliescu va obține aici o majoritate absolută de 107%. Cine a stat cinci ani la Huși o să-i dorească pe ruși! ■ **STĂNESCU CONTRA ILIESCU.** Și invers. A început cercetarea penală în cazul de „ofensă adusă autorităților” de către echipa ofensatoare de la „Evenimentul zilei”. Dar ofensa noastră la 13—15 iunie, pardon, dom’ judecător, cine ne-o reparază? ■ **CANDIDAȚI.** Tot mai mulți cetățeni anunță că, după o matură chibzuință, au decis să candideze la președinția țării.

rii. Nici Franța în epoca luminilor n-a avut mai mulți cugetători matur chibzuitori ca România în epoca de tranziție. În ritmul în care se umple lista cu candidaturi, la 27 septembrie e posibil ca lucrurile să se petreacă pe dos: milioanele de candidați la președinție să-i voteze pe cei cîțiva imaturi din punct de vedere politic. ■ **ZECI DE MII** de cetățeni din Brașov îi cheamă în judecată pe patronii caselor de jocuri cu cîștiguri sigure pentru înșelăciune. Dacă un oraș întreg a putut fi înșelat, înseamnă că numărul prostilor la Brașov e în creștere. De fapt, nu e vorba de prosti, ci de realitatea că zeci de mii de cetățeni au socotit că-i vor putea fraieri pe proprietarii caselor de jocuri. Oricît de tont e omul tot bănuiește că nu poți plăti mai mult decît încasezi. Normal ar fi ca proprietarii caselor de jocuri să cheme în judecată Brașovul pentru înșelătorie în masă. ■ **ZONA SPECIALĂ** de la Neptun închiriază pentru prețuri variînd între 13.200 și 33.000 lei/zi vilele fostei nomenclaturi. Foarte solicitate, aceste vile sînt ocupate în prezent cu privatizați de toate culorile — inclusiv culori politice. Paza zonei însă e plătită, ca și înainte, de la buget. Săracii dau impozit ca poliția și armata să-i păzească pe bogați. ■

Fostul securist Tinjălă ii promite dlui Iliescu două milioane de voturi de la Asociația Chiriașilor

Mai mult ca sigur, fostele glorie comuniste au următorul slogan: NU SE CISTIGA CAPITAL ELECTORAL CU FAIR-PLAY. Istoria celor cu seceră și ciocanul a dovedit că ei consideră toate loviturile permise. Nimic nu s-a schimbat. Viner, 13 august, la ora 19, FDSN-ul a oferit timpul de antenă, în plină campanie electorală, Asociației chiriașilor. Portstindardul a fost dl Tinjălă, fost ofițer de securitate și contrainformații, posesorul unei vile lângă Cismigiu.

Tentativa de a se arunca câteva greutatea pe talgerul Iliescu al balanței electorale a fost respinsă de numeroși cititori, care ne-au su-

nat indignați la redacție. Dl Iliescu recurge cu disperare la serviciile tuturor organizațiilor și asociațiilor care îi cîntă în strună. A impune electoratului punctul de vedere al unei asociații care, nefiind partid, nu avea ce să caute pe post este un abuz! Cîndva șefii Asociației chiriașilor se laudau că se vor constitui în partid dacă doleanțele n-au să le fie rezolvate. Se pare că nu mai este nevoie și faptul că ei au pășit cu stîngul pe alea politiciii nu contează prea mult. Există deja un partid (FDSN) și un președinte care face ce vrea cu cine dorește.

RADU POPA

Primum de la dl. SORIN MARPOZAN:

COMUNICAT DE PRESĂ privind vizita în România a M.S. Regelui Mihai

Am aflat cu stupefacție că Guvernul României a decis să NU permită vizita particulară a M.S. Regele Mihai, ce urma să aibă loc începînd cu 15.08.92. În ciuda delicatelor exagerate, Guvernul a luat o hotărîre care încalcă grav drepturile oricărui cetățean născut pe acest pămînt și mai ales cele ale unui Rege — fie el considerat „ex” de către forțele politice neo-comuniste.

În contextul dorinței Guvernului de a asigura „alegeri corecte” și care sînt PREZIDENTIALE, este imposibil de acceptat ideea că vizita ar avea rezultate negative asupra campaniei electorale. Doresc să vă fac cunoscute următoarele:

— după cum știți, campania electorală prezidențială începe abia pe data de 27 august. Acest argument a fost invocat atunci cînd nu au fost acordate drepturi de acces la RTVR. Ori, dacă este așa, cred că același argument este valabil și în ceea ce privește vizita M.S. Regelui, care nu va avea loc în timpul campaniei electorale prezidențiale.

— Președinția, Parlamentul și Guvernul României continuă să aplice reguli diferite, în funcție de conveniențele de moment. La neconstituționalitatea campaniei electorale se adaugă acum neconstituționalitatea acestui refuz.

A pretinde că vizita M.S. Regelui ar obstrucționa procesul electoral și chiar corectitudinea acestuia frizează ridicolul: deoarece prin înseși măsurile adoptate de Parlament procesul electoral este corupt și inechitabil.

Dinu Patriciu emană părerea că vizita M. S. Regelui este inoportună

La conferința de presă săptămînală a liberalilor tineri, dl. Dinu Patriciu a afirmat că vizita M.S. Regelui Mihai este inoportună deoarece „abate atenția de la problemele grave ale Convenției”.

Totodată dl. Patriciu a afirmat că liderii Convenției Democratice nu vor participa la Budapesta la Congresul emigranților maghiari, deși au fost invitați. S-a solicitat UDMR-ului ca liderii săi să nu participe la această manifestare.

FLORIAN BICHIR

„Nu ierta ocazia, Radule!”

Liberalilor din aripa bătrînă le plac femeile!

După ce a hotărît că nu va avea un candidat la președinție, PNL a organizat o conferință de presă ca să se războiască cu „o anumită parte a ei”.

Primul ziarist intrat în vizorul dlui Cămpeanu a fost cel de la „România Liberă”, care a fost acuzat că minte prea mult. Următoarea la suplicii a fost Roxana Săncu de la „Cotidianul”. Referindu-se la sondajele de opinie, liderul liberal a afirmat că nu crede în aceste sondaje. „Aș putea face eu un sondaj dacă este frumoasă fusta dumneavoastră. Este! Dar aș putea face un sondaj despre „Cotidianul”, despre care vă spun de pe acum că nu îmi place”.

Încălziți probabil de „succesul” avut, liberalii au purces mai departe. O frumoasă ziarisă de la „Expres” a fost invitată în Franța ca să vadă casa de la țară a dlui. Cămpeanu. Nici dl. Săndulescu, cu toată vîrsta sa, nu s-a lăsat mai prejos: „Nu ierta ocazia, Radule!”

Scroafa este moartă în cotet, iar liberalii fac curte zaristelor.

FLORIAN BICHIR

Dl. Nica Leon la PNL-CD?

Dl. Nica Leon, președintele Partidului Liber Democrat, a formulat recent o cerere de primire în Convenția Democratică. Cererea a fost respinsă. Iată ce ne-a declarat în acest sens dl. Nica Leon: „Am trimis în luna iunie o scrisoare adresată dlui Corneliu Coposu, prin care eu apreciam că PLD trebuia să facă parte de drept din C.D. Nici pînă

astăzi nu am primit un răspuns oficial și mă întreb de ce. Totuși, am fost vizitat de dl. Popovici, președintele organizației PNL-CD, sectorul 2, care mi-a propus funcția de vicerpreședinte al acestui partid. Nu am acceptat. Cred că am făcut bine”. Rămîne de văzut, adăugăm noi (și de verificare). Vom reveni.

LUCIAN TUDORANCEA

ECARISAI

DETECTOR NEWS BULLETIN

Știri false din presa românească și străină, dezmințiri

● Postul de radio BBC preia o știre dată de corespondența de la Belgrad a ziarului THE GUARDIAN. Există dovezi suficiente, scrie acesta, că „nave sub pavilion rusec, grecesc și românesc au transportat petrol și, în mai mică măsură, cărbune și minereu de fier la Belgrad”. Ca urmare a acestei informații, același post de radio susține că „este iminentă o decizie a Comunității Europene de a pune circulația pe Dunăre sub control”. Totodată această știre a fost preluată de „Libertatea” nr. 788. Adresîndu-ne Ministerului Transporturilor, acesta a infirmat știrea.

● În urma seriei de articole publicate în „Curierul Național” numerele 426, 428 sub titlul „UM 0215 a doua securitate?” unde printre altele, apărea afirmația: „La 1 aprilie 1990, dl. Petre Roman aproba înființarea unui nou serviciu de informații”, ne-am interesat la Ministerul de Interne de unde ni s-a comuni-

cat: „Știrea este falsă, și a fost dezmințită oficial. Unitatea militară respectivă este o unitate de protecție a cadrelor M.I.-ului și a fost înființată prin hotărîre guvernamentală. Situația sa a fost clarificată de o comisie parlamentară care a verificat fiecare cadru”.

● Pe pagina întâi a „COTIDIANULUI” nr. 150 (315) a apărut deasupra unei fotografii reprezentînd vila dlui Ion Rodean din Slănic-Prahova, incitantul titlu „Mă numesc Ion Rodean și sînt pilotul lui Ceaușescu”.

De la M.Ap.N. ni s-a comunicat că dl. Rodean a fost într-adevăr căpitan de aviație, dar a făcut parte din personalul nenavigabil.

● O informație apărută în EVENIMENTUL ZILEI nr. 42 sustine: „Dl. Nica Leon, președintele Partidului Liber Democrat a cerut demisia dlui

Sorin Botnaru (membru PNL) din funcția de președinte al Comisiei speciale pentru alocarea timpilor de antenă în actuala campanie electorală”.

Biroul de presă al PNL precizează că dl. Nica Leon a cerut demisia întregii comisii și nu doar a dlui Sorin Botnaru.

● Sub semnătura lt. col. (r) Istrate Valeriu, revista ROMANIA MARE nr. 110 publică articolul intitulat „Mafia de la Interne”, în care, printre altele, se spune: „Secretarul de stat Nicolae Crăciun a dat ordin scris ca acest organ de presă de extremă dreaptă (România Mare — n.n.) să fie interzis în unitățile M.I., în special în școlile militare și mai ales la Băneasa”. Interesîndu-ne la Ministerul de Interne, ni s-a comunicat textual: „Știrea este complet falsă. Nu s-a dat nici un ordin în acest sens”.

COMPANIA „EXPRESIV”

MEDALIE DE ARGINT pentru Dumitru Graur în penultima zi a Olimpiadei. El a binemeritat-o realizînd cea mai surprinzătoare expresie... calificativă: „Alina Astafei a devenit mamă, a dat naștere unei ființe umane”. Adică, n-a născut ceva abstract. ■ **S-AU IEFTINIT** anticoncepționalele orale: porția pentru un an de activitate intensă costă numai 1.500 lei. Pentru pensionari se fac, probabil, reduceri de preț. ■ **CU TOTUL EXCEPȚIONAL** reportajul cu fotografii la comemorarea de la Mărășești realizat de Călin Cernăianu și Paul Antoniu pentru cotidianul „Meridian”. El e titrat: „Altfel decît la televizor” și pune față în față, în imagini crude, voioșia politicianilor, care au transformat un moment pios în etapă electorală, și singurătatea demnă a veteranilor. În față s-au aflat, bineînțeles, Ion I. Brătianu, Corneliu Vadim Tudor, Petre Roman și Ansamblul artistic „Doina” al armatei, adică veritabili luptători pentru adevărurile neamului. La ieșirea din curtea monumentului se găsește un gard. Aici, domnii Ion Iliescu și Pe-

tre Roman au strîns mîinile admiratorilor. Totul a fost perfect pînă în clipa în care devenea clar că următoarele mîini ar fi fost cele ale lui Ion Iliescu, pentru Petre Roman, și cele ale lui Petre Roman, pentru Ion Iliescu. Exact ca la țară, unde atît împăcările cît și certurile se petrec lîngă un gard, cei doi au intrerupt precipitat campania patriotico-electorală. ■ **ABATORUL** din Drobeta Turnu Severin e închis „pentru o perioadă nedeterminată”. Întimplarea e de natură să ne preocupe, deoarece „drobetanii” cum sugestiv îl numesc cronicarii noștri sportivi (vezi și morenarii) livrau carne în Valea Jiului. Zilele trecute, Miron Cosma a venit să cumpere carne din București. Și pentru că nu prea cunoștea locurile și prețurile, i-a făcut o scurtă vizită de lucru primului-ministru, să se informeze. N-ar fi exclus ca în septembrie minierii să vină pentru salam și antracoate în Capitală. Dar, ca și-n alte dați, cu topoare, pregătiți să-și taie singuri parte.

TUDOR OCTAVIAN

EVENIMENTE MICI

Camera de Comerț
și Romexpo
ii au în frunte
pe aceiași securiști
și comuniști

Sforării noi, păpușari vechi

După cum se știe din articolele noastre anterioare despre Camera de Comerț, acest important mecanism al economiei, având statut de asociație, este condus de persoane care au avut funcții importante în vremea lui Ceaușescu. Despre unii se știe exact că au lucrat cu securitatea. Alții au fost secretari de partid, iar acum sunt directori. Unii mai au cite un unchiuleț, altădată demnitar pe lângă Ceaușescu, iar acum pe lângă Iliescu.

Cel mai interesant ni se pare, însă, faptul că fosta întreprindere de țiguri și expoziții se numește ROMEXPO și are 90 la sută din acțiuni la Camera de Comerț. Cele două instituții sunt foarte legate între ele prin apartenența conducătorilor. Important pare, de departe, dl. Constantin Cojocaru, secretar general al Camerei, director general al Romexpo și președinte al Consiliului de Administrație, la Romexpo. Într-un cuvânt: dinsul poate tăia și spinzura, numai că cele arătate mai sus (și-n special, cele nearătate) nu se încadrează chiar în limitele legalității. De altfel, multe se-ntimplă în această lume care jonglează cu milioane și sute de mii de dolari.

Printre altele, Romexpo se ocupă de închirierea spațiilor de la Expoziție. Expoziția este cea mai populată zonă, cu cei mai mulți chiriași pe mp. Aceștia, în mare majoritate arabi și turci, pe lângă chiria imensă pe care o plătesc lunar, mai fac concesii materiale pentru a obține un spațiu, ori pentru a-l păstra fără bătaie de cap. Sumele care se vehiculează sunt o nimica toată; spaga începe de la 500 la 2000 dolari. Dacă-i transformi în lei începi să te sperii. Dar cei cărora buzunarele li s-au îngroșat, nu se mai sperie de nimic. Cineva se laudă cu o pilă la procuratura militară (Gheorghe Diaconescu, proc. șef. adj.), altcineva cu unchiulețul demnitar, dl. Ursu, și tot așa, Bani, însă, fac minuni. Puterea lor este puterea adevărului. În numele unui adevăr relativ, conducerea Romexpo, acoperit și nu prea, încalcă legea. În incinta Romexpo funcționează și un SRL, numit „AMPLUS”. De unde provine acest nume? A — Angela Rădăcineanu, economistă, șef compartiment Romexpo; M — Maria Stancu, șef departament „Expoziții specializate”, Romexpo; P — Paul Stancu, director AMPLUS; L — Liviu Rădăcineanu, director AMPLUS, fostul securist al întreprinderii în timpul lui Ceaușescu. După cum se vede, firma aparține celor două familii angajate și la ROMEXPO. Cindva, spun salariații, așa ceva se numea concurență neloială și într-o sub incidența legii. Pentru că, pe baza unui contract încheiat între cele două instituții, se pun la cale afaceri și transferuri de sume fabuloase. Sume care nu-i pot lăsa indiferenți pe angajați. Cei care lucrează mult, pentru puțin. Așa încît e și firesc că ei sî vadă cu ochi limpezi greșelile voluntare sau nu ale șefilor. De pildă, Romexpo a cumpărat un microbuz din Austria care trebuia să transporte delegații la țig. Adus în 1991, pe factură, microbuzul, care n-a transportat încă nici o delegație, figurează mult mai vechi. În schimb, șoferul a adus uneori vin de

Pașcani pentru directori (?). Probabil delegațiile sînt aduse cu cele patru mașini ale dlui Verona, dir. adj. și omul de care s-au speriat pînă peste cap, arabii. Omul care a aranjat cu o seninătate demnă de reținut izolarea IPREC-ului de țig. La început directorul general al IPREC, dl. Grigorescu și adjunctul său, dl. Omelian, au spus că vor da în judecată Romexpo pentru izolare. În locul unui gard de sîrmă verde s-au ridicat rapid niște plăci de beton. Dl. Halaicu, sesizat, s-a deplasat la fața locului împăcînd și capra și varza. Adică, a autorizat construcția pentru Romexpo, iar directorii IPREC au rămas tăcuți și spășiți. Consiliul de administrație al Romexpo a hotărît, de asemenea, să construiască încă patru pavilioane. Dl. Tințăreanu a fost prompt și a executat comanda; s-au construit patru pavilioane în patru luni.

Unde mai pui că acest consiliu trece, din nou, peste rigurile legii și numește ca lider sindical pe dl. Cosma Gheorghiu, care este și vicepreședintele consiliului (vicepreședinti: Tudor Verona, Cosma Gheorghiu, Cosma Laurențiu (fiul), iar președinte este dl. G. Cojocaru. Acești oameni, mai mult sau mai puțin vinovați în virtutea afacerii de pe urma cărora se alege cu pușculița plină. Și toate acestea sub oblăduirea directă a Camerei de Comerț. Dl. Ghibuțiu, președintele Camerei, ne-a spus: „Nu știu nimic din ce se-ntimplă la Romexpo. Vă rog să-mi dovediți că cineva a luat mită și vă promit că-l voi da afară”. Lăudabilă intenție și curajoasă declarație. Numai că nu noi trebuie să-i dovedim acest lucru dlui Ghibuțiu. Dacă are unele curiozități, îi sugerăm să intre în expoziție și să întrebe cît ciubuc dă fiecare pentru un spațiu. Garantăm că, străduindu-se, va obține și declarații. Nu una, ci cu zecile. Sperăm că și poliția economică ne aude. Și un control la contabilitate ar oferi mari surprize.

REZISTENȚA ÎN MUNȚII BUCOVINEI

Rezistența în munți constituie un episod prea puțin cunoscut astăzi și tot la fel de puțin abordat de către ziariști și scriitori. Fenomen complex început în jurul anilor 1944—1945, „rezistența”, prin reprezentanții săi de marcă, a devenit în scurt timp o mare problemă pentru comuniștii abia urcați pe podiumul puterii. În-suși Stalin, forța distructivă a Europei, a urmărit cu încordare și furie acțiunile luptătorilor adăpostiți în crierul munților. Zonele de foc; Bucovina, Făgăraș, Vrancea, erau împinzite de jandarmi înarmați. Cu toate acestea mișcarea a rezistat de-a lungul anilor. Vinovații au fost condamnați la ani grei de închisoare sau la moarte. Unii mai trăiesc și astăzi. Oarecum cunoscuți au rămas: Gavrilă, capul fugarilor din Munții Făgăraș, Vatamanu, luptător în Bucovina, Cozma Pătrăncean și Constantin Cenușă.

Ne vom opri, deocamdată, la Constantin Cenușă, cunoscut ca un bărbat inteligent, frumos și viteaz. A luptat pe frontul sovietic și împușcat, rănit grav, pleacă din spital spre satul său: Putna, Consăteni lași buni pentru a spăla cizmele celor de la putere, l-au denunțat cum că ar uneli cu bolșevicii. Împreună cu soția sa, Marioara Cenușă, și alți localnici, prizonieri de invazia sovietică, pleacă în munți, asistînd de pe creste la un spectacol funebru. Putna în flăcări. Munca de o viață năruindu-se în câteva minute. Din acest moment începe o hărțuire de nedescris. Dintr-un oraș în altul, dintr-un sat în altul ca, într-un tirziu, informat de șeful securității statului că Stalin a pus 300 000 lei pe capul său (viu sau mort) și că patrulele sovietice și românești caută din casă-n casă pe trădătorul Cenușă, se ascunde pentru ani mulți în Munții Bucovinei. Tovarășul său cel mai a-

propiat a fost Cozma Pătrăncean de la care a rămas un jurnal impresionant. La fel de impresionant este jurnalul Marioarei Cenușă, o țărancă simbol a luptei pentru libertate, a rezistenței românești. Chiar dacă n-a stat foarte mult în munți, datorită soțului său, Marioara a fost de nenumărate ori arestată, schingiuită, spinzurată, infometată și izolată de lume. Ea a născut în închisoare un copil, Ilidor Cenușă, un copil arestat chiar din pîntecele mamei, răpit apoi de securitate și păzit de aparatul represiv într-o casă de copii din Cimpulung. În final, Constantin Cenușă se predă autorităților. Este judecat împreună cu tovarășii săi și condamnat la moarte. Marioara, purtată prin închisorile comuniste, inclusiv la Jilava, este condamnată 15 ani cu drept de recurs. Pedeapsa i se comută la 10 ani închisoare pentru „favorizare la crimă de înaltă trădare”.

Vom reda mai jos o parte din jurnalul Marioarei Cenușă, scris la îndemnul unei prietene a sa. Din el lipsesc 38 de pagini furate de scriitoarea Elena Constante, prietenă a familiei Pătrănceanu. Scriitoarea trăiește acum la Paris. Iar paginile jurnalului de asemenea. Sperăm, cu ajutorul dlui Ilidor Cenușă și al altor prieteni ai suferinței românilor, să recuperăm atît paginile dispărute cît și alte documente care să facă publică suferința românilor sub regimul impus de Moscova. Nimeni nu trebuie să uite. Istoria trebuie scrisă și rescrisă. Conștiințele reabilite și readuse în actualitate. Și, mai ales, sacrificiul unei femei simple. O femeie care s-a născut spre a fi încarcerată și tirată în lanțuri. Dar mărturiile sale vor spune mai mult decît o poate face reporterul. Un destin cutremurător. O imagine a bunătății, a sacrificiului, a adevărului.

Jurnal

PUTNA ÎN FLĂCĂRI

...Am lăsat toate și am plecat în munți. Au împins bieții oameni vagoanele pînă la capătul liniei. Toți s-au ținut de noi, au făcut colibe în creierul munților. Dar într-o zi vine un pădurar, bun prieten cu soțu, și îi spune; cată de te-ascunde în gaură de șarpe, unde ai putea că tare te caută rușii. S-a gîndit soțu; am fost în Rusia, dar n-am făcut nici un rău, n-am furat nimic și se tot gîndește că paza bună te ferește de toate. Îi roagă pe doi tineri să-l ajute să treacă pe altă coastă. Ajungem între niște stînci grozav de mari, ne așezăm jos, fac un pic de foc, frigem niște fleici de cerb, le mîncăm goale și 8 zile nu mai facem nici un pic de foc. Nici nu ne culcăm de frică să nu ne găsească rușii. N-am făcut urme la apă, nici la lemne. Am stat numai ochi și urechi. Peste opt zile mă duc la ceilalți să întreb ce se mai aude nou. Îmi spun că porția noastră de sat a ars toată. Val de mine, mi-au ars casa cu toate mîndrețile intrinse, dar și vaca și junca, și vițelu și scroafa cu purcel, și giște și rațe și găini. N-am avut timp să le scot că vaca și junca erau aproape de făt și încă era frig și mai ninge. Le-am lăsat mult fin și ciubere cu apă crezînd că peste 2—3 zile se termină cu evacuarea. Mulți oameni au crezut la fel, dar soarta au hotărît altfel. Toată omenirea aștepta să plece rușii și să ne întorcem înapoi la casele noastre. Cînd o auzit soțu, s-o suit într-un observator și se uita cu binoclu în sat. Drept atunci ardea și casa noastră. O venit la stivele unde stam ascunși și plînge de se rupe. Zice dragă

soție, chiar să plece rușii n-aveam la ce merge în sat că am văzut cu ochii mei cum s-o topit gospodăria noastră. Să trecem și noi la Moldova și ai să te bagi la stăpîn, să ai grijă și de mine pînă oi putea să muncesc. Spune-le oamenilor că trecem la Moldova. Care vrea să meargă cu noi, să meargă că nu au cu ce hrăni copiii, nici cu ce-i îmbrăca. Mai departe, dumnezeu cu mila. Pentru fiecare cum ne va rîndui cel de sus. Dis-de-dimineață, la ora patru, s-a stabilit plecarea. Soțu le-a zis: viniți cu toții dar să fiți bine pregătiți, copiii hrăniți, să nu plîngă peste deal, să ne audă rușii. Să știți că ne curăță pe toți. Aranjați cine merge cu convoiu de vite în cea mai mare liniște; să nu vorbiți tare, să nu vă certați. Voi fi în capu coloanei. Cei doi tineri să m-ajute la urcat dealu și la coborît valea. L-au dus pe crengi din plai în plai și i-au dat ascultare. În cea mai mare liniște, am ajuns într-o poiană unde era un pîchet de grăniceri. Convoiu era numai de 170 de oameni mari. Copiii erau nenumărați și mai mari și mai mici. Acolo ne opresc grănicerii. Iesă căpitanu Popovici și-n treabă care-i Cenușă? Soțu zice; să trăiți dle căpitan, eu sunt Cenușă Constantin. Așa s-o speriat c-o viteză și i-o ars două palme bărbătești. Soțu întreabă pentru ce-s aste două palme; pentru că nu ț-am dat bine. Îi mai trîntește două palme și zice, tu, parșiv de comunist bolșevic, tu meriți un glonte, Dumnezei mătii de porc rusec. El o zis; dacă sunt porc rusec dați-mi glonte în fața con-

voiu. Scoate soțu actele, le arată precum că-i ieșit din spital, fiind rănit prin piept, împușcat de ruși. Nimeni din convoi n-are voie să vorbească cu soțu, ne ține pe toți în mijlocu poenii și pune armata să ne păzească, să nu vorbim și să nu ne uităm unu la altu. Ne cheamă pe toți în pîchet și ne întreabă ce știm de soțu (Cenușă), dacă l-am văzut cu rușii prin păduri. Și pe copiii mei măritori i-o întrebat. Dimineață vine căpitanu și zice; măi Cenușă, ai noroc că nu te-am împușcat. Ia-ți oamenii și dute la trenu mic. Ne urcăm cu toții, numa ce vād că vine un om de statură mare de pe vagon pe vagon și-n treabă care-i Cenușă. Omulec era frinari (?) pe trenu mic, Huțan, între două vîrste. Zice; măi omulec Dumnezeu, dăte jos. Eu sunt șef de tren și știu precis toate ordinele de la comandament, că oriunde vei fi văzut să fii împușcat. Toți care-s informatori la nemți au spus că ești informator la ruși și ești cel mai bun prieten cu Vișan (n.r. primarul satului, comunist și nașul lui Cenușă), el te-a turnat. Cine te-o adus aici, la moarte? Cum ajungi în gară or să te-mpuște.

Va urma

NOTĂ: Semnele de ortografie și punctuație ne aparțin. De asemenea, n-am respectat dialectul decît în anumite locuri pentru ca cititorul să parcurgă cu ușurință textul. Cuvintele arhaice și regionalismele le-am transcris întocmai.

Pagină realizată de MARIA TIMUC

Voi scrie așa cum mă prîcep, dar vă asigur că în toate aceste întîmplări teribile am fost martor și victimă. O fac și-l îndemn și pe cei care mai sînt în viață să încredințeze tiparului asemenea pagini de istorie interzisă pentru ca țara întreagă să afle cine au fost așa-zișii noștri aliați de pe frontul din apus.

Eram tînr ofițer al Regimentului 8 Grăniceri, unitate ce-și avea sediul în orașul Chișinău.

După 23 August 1944, un batalion din regimentul meu a primit ordin să plece pe fosta frontieră cu Ungaria, spre a respinge atacurile horticiste. Eu am primit sarcina de a urma batalionul cu hrana rece necesară ostașilor, beneficiind pentru aceasta de un autocamion german, captură de război. Din pricina acestui autovehicul aveam să intru în cei mai negrii ani ai vieții mele. Astfel, în orașul Blaj, am fost atacat de soldați ai armatei sovietice, turmentați de băutură, care m-au somnat să le dau mașina. Am izbutit să fug din calea lor și să dispar cu întregul grup de ostași români. Dar în localitatea Crăciunel, am fost atacat din nou, la miezul nopții, tot de ostași sovietici în stare de ebrietate. Săntinela noastră, lovită și plină de sînge, a tras un foc de armă. S-a dat alarma în întreg satul și noi românii a trebuit să dispărem în noapte pentru a nu fi împușcați pe loc, fără nici o judecată. Atunci m-am grăbit să raportez, la Alba Iulia, autorităților române și sovietice cele întîmplări în cursul nopții pen-

Arestați pe linia frontului și condamnați la moarte

● Luptînd pentru dezrobirea Ardealului, mai mulți ofițeri și ostași sînt arestați de bandele bolșevice. Urmează execuții și deportări în Siberia sub privirile neputincioase ale comandamentului armatei române.

tru a recupera autocamionul. Dar grupul nostru a fost arestat sub învinuirea de săvîrșire a unui atac terorist asupra armatei sovietice „eliberatoare”. Adus în fața instanței militare bolșevice, întreg grupul de ostași români a fost condamnat la cîte zece ani închisoare, iar subsemnatului, în calitate de comandant, i s-a dat pedeapsa cu moartea. Am fost internat într-o clădire din satul Sîncrai.

Eram în acea cameră a morții șapte inși: 2 tineri ofițeri cavaleriști din București, cărora ostașii sovietici le furaseră caii ce se adăpau la pîriu; 3 civili gospodari care s-au împotrivit jafurilor săvîrșite de sovietici, un flăcău de 18 ani ce încercase să-și ascundă caii în pădure.

Au trecut mai multe zile cînd, iată, că intră în curtea închisorii unde ne aflam, un autocamion mare și oprește motorul. Prin ușa întredeschisă, au fost chemați să iasă afară toți cei arestați, excepție făcînd doar subsemnatul și flăcăiandrul care fugise să-și ascundă caii. Noi, cei rămași nestrigați, firește, întrigați, am vrut să știm ce se va întîmpla cu cei scoși dintre noi. Am putut afla, cu mare greutate, după niște șoapte ale temnicerilor, că vor fi transportați la închisoarea românească de la Tg. Jiu. M-am gîndit că a dat norocul peste ei căci, intrînd în mîinile românilor, vor fi eliberați. N-a fost să fie așa, mașina s-a întors, aducînd

tunicile ofițerilor, cizmele și celelalte obiecte ale tuturor celor imbarcați cu o oră în urmă. Acum totul era clar: cei cinci condamnați la moarte fuseseră executați. Dezbrăcați doar la cămașă și obligați să-și sape singuri groapa, ei au fost uciși mișelește la o margine de pădure.

Familiiile, soțiile, și copiii lor, în zadar aveau să-i aștepte și... poate că-i mai așteaptă și acum !..

Noi, cei doi, rămași mai departe în camera condamnaților la moarte, în fiecare clipă, ne așteptam să fim strigați. Minutele și orele treceau greu. Deodată ușa se deschide și mi se întinde o coală de hîrtie și ceva pentru scris, urmînd a semna o cerere de grațiere. Cu mare emoție am scris-o și am dat-o. Ulterior aveam să află că dosarul meu ajunsese la Marele Stat Major Român și la Comandantul Armatei Sovietice din București, care au intervenit doar pentru amînarea execuției. Pînă la urmă s-a hotărît anchetarea cazului meu și pedeapsa cu moartea mi-a fost comutată la zece ani temniță grea. Dar zece ani de lagăr în Siberia !

POHOD NA SIBIR

Drumul spre extremul orient al Siberiei a fost cumplit. L-am făcut pe vreme de iar-

nă, în vagoane de marfă. Eram, laolaltă, îngrămădiți acolo, condamnații politici și deținuți de drept comun. A durat acest drum aproape două luni, dormind pe podeaua vagonului acoperită de gheață, în grosime de o palmă. Condițiile de viață, foamea și groaza erau din cele mai cumplite. Totul a fost de neînchipuit și amintirea dureroasă a acestui drum nu se va putea uita niciodată.

Am fost duși într-un lagăr din taigaua siberiană. Foame cumplită, ger și mai cumplit și efort pînă la epuizare. Toți cei de aici ispășeau pedepse grele din vini imaginare. Printre deținuții români se afla, de pildă, un comandor de marină ce fusese ridicat pur și simplu de pe Calea Victoriei din București, sub pretextul că i se va lua o scurtă declarație. Astfel, s-a trezit în Siberia condamnat la 25 ani muncă grea.

La o temperatură excesiv de scăzută, de minus 50 grade (de altfel ca toate celelalte ierni ale Siberiei) — eram obligați să ne ducem viața sub o imensă și murdăre prelată. Din pricina gerului trebuia să dormim îmbrăcați. Ocazie bună pentru proliferarea înfometărilor păduchi. De abia adormiți și morți de oboseală eram treziți din somn de întepăturile acestor musafiri nepoftiți. Ne scoteam cămășile și le scuturam deasupra sobelor de tuci, înroșite, din mijlocul cortului. Se au-

zea atunci : poc, poc, poc ! Și, aceasta, doar pentru o oră cînd trebuia să repetăm operațiunea. Odihniți în aceste condiții, trebuia să ieșim dimineața la tăiat pădure...

Cu toată iarna grea și cu nămeți mari, norma de tăiat la pădure trebuia îndeplinită. Sleit de puteri și infometat. Taie la beschie, trage mereu, după care ridicam împreună cu ceilalți cogeamite buștean pe umăr și-l transportam la platforma nu prea apropiată. Dar brațele slăbite nu puteau căra. Într-o zi, un buștean s-a prăbușit, desprinzîndu-mi laba piciorului. „A ! Te și prefaci !” s-a auzit atunci zbieratul brigadierului care veni la fața locului și începu să mă lovească în mod sălbatic. Peste cîteva clipe omul din fruntea brigăzii, dîndu-și seama că nu mă prefac, mă ridică în brațe și mă duse la o sanie trasă de un cal. Urmă să fiu transportat în lagăr și de acolo la spitalul de campanie, cu piciorul în niște lăpățele improvizate. Piciorul se umflase butie. După trei zile mi s-a pus ghipsul, după ce mi s-a tras puternic laba piciorului pentru a fi reasezată la locul ei. Mă zvîrcoleam ca în gură de șarpe din cauza durerilor. Mă întrebam mereu : Oare voi rămîne șchiop toată viața ? Dar încă un necaz în viață, n-ar fi fost mare lucru !..

După nouă ani, patru luni și 14 zile de muncă în condițiile arătate a parvenit și pînă la noi, în Siberia, vestea morții Tăcutului Stalin. Rîndurile noastre se răriseră mult. Dar pentru cei rămași în viață licărea o speranță. Prin moartea tiranului sporreau șansele de a reveni în țară.

Ceea ce s-a întîmplat în 1953.

PETRU MUNTEANU ILIOAIA ■ ofițer veteran

Gropile comune de la palatul „Ghica”

● Asasinii securiști trăiesc încă. Liberi !

Crimele organizate puse la cale de regimul comunist încep să se dezlege. Încă din 1990 s-au descoperit gropi comune în Moldova (Dealul Mărului și Dealul Balaurului), în Vrancea, la Tîrgu Mureș, la Timișoara și alte orașe ale țării. Securitatea a ucis cu sînge rece.

Ciudat este faptul că, în cazul Dealul Mărului și Dealul Balaurului, organele de anchetă post-revoluționare au stabilit că este vorba de asasinare politică făcută de Securitate. Deși acest lucru este cunoscut în toată lumea, Procuratura Militară, deținătoare a acestor dosare instrumentate, nu le-a promovat în justiție. Nu se știe exact ce măsuri s-au luat pentru terminarea cercetărilor organizate de Procuratură privind asasinarea celor 4 oameni de la Turnu Măgurele. O taină a rămas și „groapa de la Tîrgu Mureș”. Cineva ține în mînă puterea. Puterea de a ascunde, de a amenința, de a călca durerea în picioare. Durerea copiilor care nu mai știu unde le sînt îngropați părinții.

În comuna Moara Vlăsiei, satul Căciulați, există și astăzi o clădire care altădată se

numea „Palatul Ghica”. În anul 1945 acesta a fost donat Academiei Române. Palatul are niște clădiri anexe și un domeniu de circa 20 de ha constituit într-un parc „monument al naturii”. În 1948 și 1949, cînd s-a format noua organizare teritorial-administrativă, în una din clădirile anexe ale palatului a funcționat Securitatea raionului Snagov. Instituția s-a înființat în 1948 și se numea „Securitatea Poporului”.

Totul a decurs normal pînă-n 1983 cînd s-au făcut săpături pentru dezafectarea unui stîlp electric. Atunci au ieșit la iveală trei cadavre. Administrația Academiei Române a anunțat organele de miliție și procuratură, care s-au deplasat la fața locului, au prelevat cele trei cadavre, iar ancheta s-a închis rapid. După acest eveniment domeniul respectiv a fost preluat, fără nici o formă legală, de către gospodăria de partid. Astfel, nu s-a mai permis accesul în incintă decît gospodăriei și fostei securități. Organe, ce-l drept, de încredere. Nimeni n-a mai suflat o vorbă pînă-n 1989, cînd Academia Română a preluat,

din nou (în administrare) palatul, anexele și întreg domeniul, căutînd să-i asigure o funcționalitate.

În toamna anului 1991, voind să facă o groapă pentru depozitarea cartofilor de sămînță, un angajat a găsit la circa 20 de m de cele trei cadavre descoperite în 1983, o multime de schelete așezate unele peste altele, la întîmplare, în poziții nefirești : unul cu capul la picioarele celui alt, o femeie stînd în șezut (s-a presupus că a fost îngropată de vie). Nu s-au găsit urme de îmbrăcăminte, încălțăminte sau alte obiecte pe care victimele le-au avut asupra lor. Deci, pentru a îngropa totul, ucigașii i-au lăsat goi în fața morții.

Organele locale anunțate au continuat săpăturile și s-au dezgropat mai mult de 30 cadavre. Cum groapa se găsește în aceeași incintă, (împrejmuită cu un gard înalt de beton) cu fosta Securitate, la o distanță de circa 50—60 m în spatele clădirii, s-a creat prezumția că Securitatea n-ar fi de loc străină de situație.

Cercetările științifice făcute de Institutul medico-legal au stabilit că oamenii au fost

asasinați prin anii 50—54, deci acum 30—40 de ani. S-au găsit cadavre de ambele sexe. Unul dintre ele este bănuțat a fi al unui copil de 12—14 ani. Un cadavru era al unui bărbat împușcat în cap de la mică distanță. Un altul era împușcat în inimă (omoplatul perforat de glonț). Alte cadavre au fost găsite fără dantură. Probabil, spun specialiștii, au fost pierdute de victime cu circa 2—3 săptămîni înainte de deces. Medicii au concluzionat că acești oameni au fost torturați în așa fel încît durerile fizice le-au produs moartea. Victimele, femei și bărbați, erau persoane tinere între 20 și 45 de ani. Intrucît din Căciulați n-a dispărut nimeni în perioada respectivă (o măsură de prevedere a criminalilor) este lesne de înțeles că morții nu erau localnici. Pentru că n-au fost judecați și condamnați se presupune că, în marea lor majoritate, erau țărani care se opuseseră colectivizării și care, conform declarațiilor diferiților cetățeni, provin din marea masă de țărani ridicați de Securitate și dispăruți fără urmă.

Supraviețuitorii îi caută. Cu

ajutorul anchetatorilor și cu ajutorul presei din toată țara care continuă să publice memoriile celor care revendică dreptul de a ști unde le sînt îngropați frații, părinții sau prietenii dispăruți în împrejurările amintite.

Deși începută în 1991, ancheta privind crima în masă de la Moara Vlăsiei va continua pentru că localnicii (supraviețuitori) au declarat că numărul morților a fost mult mai mare. Ochii au văzut, memoria a reținut. De altfel, cercetările s-au derulat greu, iar declarațiile localnicilor au fost luate în considerație pentru că s-a constatat încă un fapt incredibil. Elementele osoase deja descoperite au fost tratate cu niște substanțe chimice. Multe din ele au devenit friabile iar pînă la institutul medico-legal, în timpul transportului, s-au transformat în nisip. Iată, așadar, ce au făcut comuniștii din oameni : nisip. Bun de împrăștiat în cele patru vînturi Unii dintre ei trăiesc astăzi printre noi cu seninătate și detașare. Există date certe în acest sens. Asasinilor li s-a luat deja urma.

Ultimele informații ! La Moara Vlăsiei se va deschide un adevărat șantier iar criminalii vor fi urmăriți și pedepsiți. Să sperăm că pe măsura faptelor. Vom reveni.

MARIA TIMUC ■

EXTERNE

ȘI CHINA CONSTRUIEȘTE... CAPITALISMUL

Din motive de demagogie, electorală și nu numai, dl Ion Iliescu a agitat o vreme, cu privire la evoluția post-decembristă a țării noastre, lozinca unei căi românești de dezvoltare, nici capitalistă, nici comunistă — o a treia cale, de-a noastră, originală. După ce însă dl Iliescu a fost fluierat și hulduit, întrucât și predecesorul său, Ceaușescu, a vorbit până la saturare de originalitatea căilor și metodei românești, președintele fesenist al României a început să arate cu degetul către țările scandinave, către Suedia în primul rând, zicând cum că acolo se face un socialism tare bun, un socialism adevărat, și că deci România e bine să-și croiască sistemul după „modelul nordic”. Însă în ultimul an acest model a murit. Au spus-o chiar ei, nordicii, trăind cu litere mari: Modelul nordic nu mai există. Și atunci dl Iliescu et comp. s-au agățat de China: uite că acolo e comunism și lucrurile merg bine.

Din nefericire pentru președintele liniștii noastre, și socialismul chinez prosper s-a dovedit a fi o iluzie. La capătul unui deceniu de reformă, care constituia de fapt o permanentă abateră de la principiile socialismului și o trecere la economia de piață — în ciuda practicării, în presa oficială, a unei frazeologie pe viceversa, că țara merge ferm pe calea comunismului — în ultimele luni în China au fost luate măsuri ce vor grăbi, fără îndoială, lichidarea de facto a ceea ce unii mai numesc încă socialismul chinez.

Spicăm dintr-un comentariu al agenției Reuter: „După cum afirma un diplomat occidental, „totul este fum și oglinzi. Într-o zi conducătorii chinezi se vor deștepta și vor admite în fața tuturor că au transformat China într-o țară capitalistă”. Prin cuvântările sale din ultimul timp, amplu reluate de mass-media chineză, patriarhul Chinei, Deng Xiaoping, a cerut cetățenilor săi „să învețe din metodele avansate ale capitalismului”. Ritmul reformei și schimbarea amănunțită a frazeologiei i-au lăsat pe mulți chinezi fără suflare. Chiar dacă standardele unei țări obișnuite cu cotiturile și schimbările bruște în ideologie, ultima întoarcere cu 180 de grade este uluitoare. Numai cu câteva luni în urmă, ziarele se refereau la „superioritatea socialismului chinez”. Unul după altul, pilonii socialismului se prăbușesc. Nimeni nu mai este sigur de modul cum ar trebui să denunțăm piesele care rămân. Milioane de lucrători angajați la stat au fost avertizați că lovitură de ciocan a reformei le va spulbera curind „blidul cu orez”, locurile de muncă garantate și alocațiile pe viață, singurul merit al socialismului.”

Ce i s-a întâmplat Chinei în ultima jumătate de an (consecință, evident, a ce i se întâmplă de zece ani încoace) dovedește cu prisosință două lucruri fundamentale: 1. Că nu există „a treia cale”; 2. Că falimentul căii comuniste este total, întrucât ultimul argument adus de partizanii și nostalgicii orânduirii marxist-leniniste — existența în China a unui socialism viabil — s-a pulverizat. Acum e clar că în China nu a fost vorba de găsirea, în sfârșit, a mult căutatei a treia căi (căutate de Gorbaciov și de toți perestroikistii), nici capitalism, nici comunism, ci am avut pur și simplu de-a face cu o cale chineză de trecere de la comunism la capitalism, sau, mai direct spus, de lichidare a comunismului nevolnic și inuman. Dacă drumul chinez către capitalism este sau nu mai bun decât cel pe care au pășit țările est-europene e o altă poveste. Noi, oricum, nu-i mai putem imita pe chinezi, fie și din cauza că n-am pornit-o într-acele locuri cu zece ani în urmă, ca ei. Însă, față de „defecțiunea” chineză, care ce vor mai nădăjdui dl Iliescu și ai săi întru susținerea populismului lor bolșevic?

ION D. GOIA ■

Intrarea în... Asia

Diplomație de doi bani și două copeici

„Din exterior, România pare o țară care nu știe încotro s-o apuce”. Remarca aparține unui scriitor român care și-a ales, de vreo două decenii, ca patrie de rezidență, Canada. O spunea cu amărăciune, cu năduf și cu o anumită înrîncănare, de parcă ar fi vrut să facă el ceva, chiar în acel moment, pentru a scoate patria sa de inimă din această situație în care pare lipsită de busolă.

Dacă ne referim numai la dimensiunea externă a politicii românești, vom observa că, după entuziasmul din decembrie 1989, când României îi erau deschise practic toate alianțele și beneficiile potențiale de prietenia cvasitotalității statelor europene, diplomația noastră a împins, treptat, țara într-un loc în care nu poate să numească trei țări cu care întreține raporturi cu adevărat privilegiate. Franța, care, din rațiuni tinând evident și de interesele sale în regiune, era deschisă clar către noi, a trebuit să se retragă din prim-planul raporturilor sale cu România; cu vecinii noștri avem relațiile pe care le știm cu toții; cu Germania avem

raporturi comerciale și economice relativ bune, dar în ochii Berlinului nu ne bucurăm de aceeași poziție de excepție, precum Austria, Croația, Slovenia sau Ungaria. Ca să nu mai vorbim de SUA, cea mai circumspectă și mai prudentă către o deschidere cu Bucureștiul, atâta timp cât țara are în fața ei o conducere crio-comunistă (în pofida mirărilor și protestelor Cotroceniilor sau ale parlamentarilor noștri prost vopsiți în alte culori în afară de roșul care le stă bine).

Bine, veți spune, dar în acest timp s-a încercat integrarea României în noile sisteme de raporturi din Europa. Asa să fie? În ce privește pătrunderea în Consiliul Europei, sintem în coadă, pe o listă de așteptare a țărilor din divizia secundă. „Trilaterală” (Ungaria, Polonia, Cehoslovacia) a fost creată și pentru a stabili distincția dintre țările central și est-europene. Nouă ne-a mai rămas să ne asociem cu Turcia și cu fostii noștri „dragii tovarăși și pretini” ex-sovietici într-o piață comună a Mării Negre. Iliescu ar vrea chiar să ne a-

sociem cu Azerbaidjanul și cu alte republici din Asia! Cînd proclamăm că România vrea și trebuie să fie o țară europeană, diplomația noastră ne împinge — pentru că probabil altă alternativă nu i-a rămas — spre fundul Asiei!!

Aceeași atitudine păguboasă și de fapt tragică și în privința Basarabiei. Domnii Snegur și Iliescu, ale căror puncte de vedere politice converg, pentru că le-au servit cu aceeași lingură de lemn, au făcut în așa fel încît să curgă singe românesc pe Nistru în zadar, din moment ce pacea care se conturează este una făcută prin voință ru-sească.

Iar lista ar putea continua (bunăoară cu poziția noastră față de Serbia și fosta Iugoslavie etc.). Devine astfel evident că România nu va putea ieși din această situație decât atunci cînd va avea la conducere o forță politică în stare să gîndească în perspectivă și coerent care sînt interesele reale și direcțiile de bază ale diplomației. După care totul va fi de construit.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Dragoste cu năbădăi electorale

Bush a avut și el un „cuibușor de nebunii”?

Președintele George Bush acuzat de infidelitate conjugală? Dezvăluirile din presa americană au fost, firește, categoric dezmentite de actualul titular de la Casa Albă, care a calificat afacerea o „calomnie” și o „minciună”.

Pare într-adevăr incredibil că povestea evocată, care datează din 1984, să nu fi ieșit decît acum la suprafață. Apoi, George Bush părea să fie genul de om politic cu „dosar” beton. Fost pilot în timpul războiului, fost șef al CIA și

ambasador al țării sale în China, cariera lui Bush părea să fi fost un parcurs neted către Casa Albă, inclusiv prin cele două mandate de vicepreședinte, în administrația Reagan. Tocmai el, care de curind apăra una dintre valorile americane sacre — familia — să fi călcat, cum se spune, pe bec? Comentatorii afirmă că, indiferent dacă „romanta” sa cu Jennifer Fitzgerald a fost sau nu adevărată, imaginea președintelui va avea mult de suferit. Perchea Bush constituia pentru mulți americani cu mentalitate tradițională un model al familiei. Contracandidatul democrat pentru alegerile pre-

zidențiale abia a scăpat de un scandal asemănător, alegătorii arătînd că i-au iertat zburdălnicia, așa cum a procedat și soția lui. Să fi încurajat Clinton dezvăluirile despre președintele Bush? El a respins cu indignare o asemenea presupunere, spunînd că este împotriva unor asemenea metode de luptă electorală.

Oricum, președintelui Bush se pare că i-a fost legat un nou pietroz de picior, care-l va scufunda și mai mult în ochii opiniei publice, într-un moment în care el căuta un mijloc prin care, din contră, să se redrezeze.

ȘTEFAN NICOLAE ■

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

Un mormînt pentru țară

Cînd i-au sculat noaptea din somn, țarul Nicolae al II-lea, soția lui, țarina Alexandra, cei cinci copii ai lor — Olga, Maria, Tatiana, Anastasia și Alexei — medicul familiei și trei servitori au crezut că e vorba doar de o schimbare a locului detenției. I-au băgat într-un fel de beci, ținîndu-i în picioare o vreme. Alexandra s-a revoltat că de ce nu sînt scaune în încăperea. S-a așezat în cele din urmă un scaun și pe el s-a așezat chiar țarina. Asa a fost împușcată — așezată pe scaun; cîilali, stînd în picioare, ca la o execuție la zid. Țarina a murit greu, nu se lipeau gloantele de ea, parcă ar fi avut o vestă antiglonț. Misterul s-a lămurit ulterior — soția țarului era încinsă cu un briu în care se aflau o

parte din diamantele familiei imperiale. Asasinii erau bolșevici care preluaseră puterea la Ecaterinburg și ei îndeplineau ordinul primit de la Lenin. Era în 17 iulie 1918.

Cei omorîți au fost îngropați într-o pădure de la marginea orașului (după ce au fost desfigurați, ca să nu poată fi recunoscuți mai pe urmă) și s-a făcut totul ca locul de înhumare să fie uitat. Cîțiva din cei care au participat la crimă și la înhumare au pierit în chip misterios. Autoritățile bolșevice au răspîndit zvonul că nu se mai știe locul unde au fost înmormîntați țarul și membrii familiei sale. În realitate, CEKA și urmașii ei, NKVD-ul și KGB-ul, au știut totdeauna unde era groapa. De aceea n-a fost prea greu ca ea să fie, nu de mult, „descoperită”. Specialiști ruși și americani s-au ocupat de identificarea scheletelor. Osemintele Anastasiei și ale lui Alexei n-au fost găsite în le-

gătură cu ei, a circulat chiar legenda că ar fi scăpat. Chiar de-ar fi așa, e greu de presupus că cei doi mezini ai familiei imperiale ruse ar mai trăi acum, oameni în vîrstă de peste 80 de ani.

Alta este însă problema în prezent. Ce să facă rușii cu osemintele, odată identificate, ale ultimilor Romanovi? Unde să le pună? Cu alte cuvinte, e vorba de un mormînt pentru un țar și pentru familia lui. Morți de moarte năprasnică, țarului și alor săi nu le-a ars nici o luminare și nu li s-a rostit nici o rugăciune la căpătii. Poate că slujba de înmormîntare se va face creștinește, după datină, cu toată cinstirea cuvenită. Întrebarea este: unde să fie locul de vînică odihnă? În nici un caz în mausoleul din Piața Roșie, a cărui soartă, după îndepărtarea de acolo a stîrvului lui Lenin, nu poate fi decît demolarea.

ION D. GOIA ■

Dosarele Kennedy ies la lumină

În efortul declarat de a elimina orice urmă de îndoială asupra asasinării președintelui John Fitzgerald Kennedy, Camera Reprezentanților a votat o lege care să permită publicarea aproape a tuturor dosarelor legate de acest caz. După trei decenii de la tragicele evenimente, sute de mijde pagini referitoare la cele întimplite în 1963 la Dallas sînt încă ținute sub cheie și, după legile curente, ar fi trebuit să rămînă așa pînă în anul 2029. Deși eventuala lor scoatere la lumină a fost dezbătută de ani de zile, se pare că impactul filmului lui Oliver Stone, JFK, a accelerat lucrurile. Prin publicarea dosarelor, se dorește compromiterea ideii unui complot la înalt nivel și nimeni nu se îndoiește că FBI și CIA vor ști să selecționeze cum trebuie hirtiiile...

Încercare de asasinare a lui Perot

Milionarul texan Ross Perot, fost candidat independent la președinția S.U.A., a relatat unui comitet senatorial despre complotul pus la cale în anii '70 în scopul de a-l ucide, alături de el și familia sa. Motivul unui asemenea atentat? Activitatea lui Perot în ce privește lămurirea problemei prizonierilor de război americani rămași în Indochina. Perot și-a reafirmat și acum convingerea că în Indochina au mai rămas americani, chiar după ce, în 1973, Hanoi-ul a anunțat eliberarea ultimilor ostași.

RADU RUSCANU ■

Interviu cu domnul MICHEL DUMITRESCU, vicepreședintele firmei CHAMP INVEST SA

— Domnule Michel Dumitrescu, mai întâi v-aș ruga să-mi satisfaceți o curiozitate care presupun că e și a cititorilor noștri. De ce Michel și nu Mihai?

— A fost o întâmplare. Acum circa douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani un prieten m-a numit Michel și Michel am rămas. Acest lucru avea loc cu destul de mult timp înainte de plecarea mea din țară, adică înainte cu ceva timp de anul 1978, când am emigrat, mai întâi în Austria și apoi în Italia, unde m-am și stabilit.

— De ce ați optat pentru Italia?

— Fiindcă Italia mi-a plăcut. Italienii sînt mai aproape de noi ca temperament, ca spirit, ca istorie. Aici n-am avut probleme cu adaptarea. Nu m-am simțit nici o clipă străin.

— Acum, după ce ați lămurit cititorii în această privință, ați putea să faceți și portretul firmei pe care o conduceți, Champ Invest S.A. Ce este ea? Ce reprezintă? Cu ce vine pe piață?

— E o firmă care s-a înregistrat în septembrie 1990 și care și-a început efectiv activitatea în decembrie, același an. Societate mixtă româno-italiană sau mai curînd invers, italo-română, cu un capital italian de 90 la sută și un capital român de 10 la sută, are un profil general de import-export și de investiții, iar principala activitate dezvoltată pînă în prezent a fost importul și comercializarea en gros de încălțăminte, mărcile Champ și Bekeros. În anul 1991 întregul beneficiu, care putea fi distribuit acționarilor, cu respectiva scutire de taxe, a fost integral investit.

— În ce?

— Două sînt investițiile mai importante. O fermă în județul Hunedoara, unde foarte curînd vom demara cu o activitate productivă de creștere a animalelor. Acum sîntem în faza de amenajare. Menționez că pentru această fermă mai sînt doi asociați români. Va fi, sper, un lucru serios, cu moară, cu o producție agricolă variată. Cealaltă investiție este pentru un depozit, pe care-l construim și care se află într-o fază avansată.

— Depozit de ce?

— Va fi de fapt amenajat pentru un centru comercial cu produse en gros, unde vom dezvolta și activități productive și care depozit va avea o suprafață acoperită de 1 800 m².

— Unde va fi situat?

— Se va afla pe Șoseaua de centură, în apropiere de Podul Otopeni.

— Vorbeați de niște activități productive dezvoltate aici, în ce vor consta ele?

— Încă nu știu cu precizie, vor fi probabil legate de domeniul nostru, în orice caz, bunuri de larg consum și prestări de servicii. Sperăm să inaugurăm depozitul încă anul acesta, grație bunelor prestații ale societății de construcții ASA Co LTD. Prin urmare, deși sînt probleme și ne izbim de diverse piedici, care ne creează nemulțumiri, avem totuși încredere în buna evoluție a lucrurilor și sperăm să facem și alte investiții.

— Fiindcă ați adus vorba de impedimente și nemulțumiri, enumerați cîteva dintre ele.

— Nu vreau să acuz pe nimeni, dar mi se pare că politica privatizării și a atragerii investitorilor străini este oarecum greșită. Și aceasta, în primul rînd, pentru că se fac promisiuni care nu pot fi ținute, chiar dacă din plecare intențiile sînt bune. Pentru acest lucru v-aș da un exemplu legat de convertibilitatea leului. În noiembrie s-a stabilit valoarea dolarului la 180 lei pentru tranzacțiile comerciale, afirmîndu-se că oscila-

țiile cursului de fixing nu vor depăși 10—15 la sută din valoarea respectivă. În realitate, această lege a funcționat practic doar vreo două luni, deși teoretic a durat pînă în iunie cînd s-a trecut din nou la cursul liber. În ceea ce ne privește, legat de această problemă, legea prevedea că în termen de douăzeci de zile să se efectueze plățile externe, pentru realizarea schimbului valutar și transferul valutei la furnizor. Din capul locului termenul a fost depășit în limite acceptabile. Începînd din februarie și pînă în aprilie so-

„ȘI ÎN ROMÂNIA

LUCRURILE

SE VOR SCHIMBA

ÎN BINE“

cietatea noastră a blocat în fixing 84 milioane lei pe toată perioada respectivă, pentru care trebuia să primim circa 400 mii dolari, din care am primit în realitate și cu o întârziere de cîteva luni aproximativ 100 mii dolari.

— Și restul?

— Restul a fost deblocat, neacordîndu-ni-se nici o dobîndă, deși, în același timp, pentru împrumuturile pe care le acordă, banca percepe 80 la sută dobîndă pe an. O altă nemulțumire a mea privește legislația imperfectă sau, mai exact, inexistentă, legată de sponsorizare, donații, publicitate, protocol. De pildă, noi facem niște cheltuieli cu toate aceste lucruri enumerate, cheltuieli care ar trebui să fie luate în considerare, așa cum sînt luate în considerare cheltuielile curente. Noi sponsorizăm în cîteva domenii, în special în domeniul sportului și al culturii. La campionatele internaționale de box, „Centura de aur“, ca și la campionatele internaționale de atletism, am fost principalii sponsori. Tot în domeniul sportului aș menționa sponsorizarea campionatului național de raliu, în toate etapele sale, precum și sponsorizarea sepa-

rată a unei echipe participante la raliu. În domeniul cultural doresc să amintesc cîteva din sponsorizările mai importante pe care le-am făcut și le facem: turneul în țară al formației PHOENIX, festivitatea de la Palatul copiilor, ținută cu prilejul zilei de 1 Iunie, diverse emisiuni pentru copii, printre care „Tip top, mini top“, festivalul internațional de folclor pentru tineret, festivalul latinității, și, nu în ultimul rînd, festivitatea națională a lui Avram Iancu, de la Tebea. În afară de sponsorizări, am făcut și facem donații. Aș menționa aici donațiile pentru sinistratii din Moldova, în urma inundațiilor de anul trecut sau diversele donații pentru spitale. Aș mai aminti o donație pentru crearea unui centru modern de ajutorare a handicapaților. Și, firește, aș mai putea adăuga multe altele, dar ne oprim aici. Voi face însă o exprimare în cifre a acestor lucruri, pentru a deveni mai clare. La un volum de afaceri de circa o jumătate de miliard de lei, am cheltuit pînă în clipa de față, numai în acest an, aproximativ 25 milioane lei în sponsorizări, donații, publicitate, protocol etc. Deci o proporție de 5 la sută din volumul integral de afaceri. Precizez că majoritatea covârșitoare din această cifră o reprezintă sponsorizările și donațiile. Și anul trecut și anul acesta cifrele pe care vi le-am arătat mai sus au fost cheltuite din beneficiul societății, fără a fi recunoscute ca atare, deși noi, fiind o societate mixtă, beneficiem de scutirea de impozite pentru primii doi ani de activitate. În concluzie, ca să n-o mai lungesc, ar trebui să se dea o lege a sponsorizării și a bugetului de publicitate, care să țină cont de aceste cheltuieli reale ale societăților comerciale, altfel, după ce va trece perioada de scutire de impozite, societățile nu-și vor mai putea permite, fără această lege, cheltuieli suplimentare, legate de sponsorizări, donații etc. și, în felul acesta, multe din acțiunile culturale, sportive sau umanitare vor cădea, nemaifiind finanțate. O altă problemă care nemulțumește în general întreprinzătorii particulari, este cea a dobînzilor. Precizez însă că acest lucru nu ne privește pe noi în mod direct, pentru că n-am fost și sperăm să nu fim nevoiți să recurgem la acest tip de servicii ale băncii. Dar dincolo de faptul în sine, consider că dobînzile ar trebui diferențiate în funcție de importanța sectoarelor în care se investesc banii. În al doilea rînd, ar trebui să fie mult mai mici, așa cum sînt peste tot în lume. Numai în felul acesta se vor putea dezvolta economia, sectoarele productive în special, creîndu-se în același timp noi locuri de muncă și rezolvîndu-se și o altă problemă gravă, somajul.

— Ce hobby aveți?

— Îmi plac sporturile automobilistice și muzica rock. Iubesc animalele, în special cîinii.

— Ce întrebare ați dori să vi se mai pună?

— Aș vrea să fiu întebat și ce-mi place în România, nu numai ce nu-mi place. Și aș răspunde că îmi place totuși că ceva s-a schimbat și continuă să se schimbe. Se vede chiar un anumit progres. De doi ani, de cînd umblu prin țară, mă bucur să constat că sînt și oameni care construiesc, repară, îmbunătățesc, încearcă să se descurce, să facă ceva. Acest lucru denotă un fapt incontestabil, o parte din oameni au început să aibă încredere în viitor. E drept că încă sînt mulți dintre ei inerți, care se tem să acționeze sau care se conduc după mentalitatea veche. Dar pînă la urmă lucrurile se vor schimba în bine și în România, sînt sigur de asta.

NASTASIA MANIU ■

Alexandru Dinu,
directorul
complexului
„Hephaistos“:

„ACUM CONTEAZĂ GIMNASTICA MINȚII“

— Domnule Alexandru Dinu, sinteți un profesionist al turismului de pe litoral, un om pe care îl cunoaște multă lume. În treacăt fie zis, vă bucurați de simpatia multor scriitori, artiști, gazetari, sportivi și chiar politicieni. După o scurtă ședere la Eforie Sud, vă regăsește în ambianța în care v-am întâlnit prima oară — Eforie Nord, chiar dacă de data asta nu exați în același loc în care mă obișnuisem să vă găsesc, meren agitat, mereu gata de acțiune, vorbind la trei telefoane odată, în același timp dînd dispoziții salbaterilor dv.

— Da, m-am retras mai aproape de casă — după cum știți, locuiesc în Eforie Nord.

— Sinteți acum director al complexului „Hephaistos“. Ce reprezintă el?

— Un lanț de unități hoteliere și de alimentație publică ale Cooperăției meșteșugărești.

— Și cum merge?

— Pînă acum, binisor. Conducerea a înțeles că fără investiții nu se poate realiza nimic. Intenționăm să intrăm și pe turismul și comerțul internațional.

— Ce urmăriți în această perioadă?

— Să facem un salt în calitatea serviciilor și la dotare.

— Dotarea ea dotarea, dar serviciile...

— N-o să vă vină să credeți, dar am găsit aici un personal decent, nepoluat, adică nu dormie să câștige prin înșelăciune.

— E ceva destul de rar. Dar aveți șanse să vă îmbunătățiți un complex de referință în turismul nostru?

— Într-un an de zile, e posibil.

— Acum, în august, aveți clienți?

— Totul e „full“ pînă în septembrie.

— Doriți să vă rog, lăsați de care altă ambianță.

— La Eforie Nord avem un hotel-restaurant cu 420 de locuri, cu încălzire iarnă și o gospodărie anexă. La Mama-

ia, un hotel cu 80 de locuri, tot cu încălzire și, în construcție, un altul de 160 de locuri. Un restaurant, o braserie, o discotecă se află în faza de finalizare la Năvodari.

— Cu ce greutateți vă confrunțați?

— Unii înțeleg economia de piață ca pe un haos, fiecare avînd legea lui. Care, de fapt, înseamnă cam același lucru: să ieși cit mai mult și să dai cit mai puțin.

— Ați terminat A.S.E.-ul. Ce știți despre economia de piață la absolvire?

— Noțiuni de management, marketing și altele le știam doar teoretic, n-aveam cum să le aplic. Acum discuți tu însuși probleme de preț, de tarife, îți alegi partenerul care îți convine și, în funcție de cum te descurci, rezisti sau nu. Gimnastica minții contează enorm acum. Nu e nimeni care să gîndească în locul tău.

— Cum vi se pare situația din clipa de față?

— Cel puțin ciudată. Cei care gospodăresc bunurile nu sînt nici proprietari, nici gestionari. De aici apariția unui blocaj, care nu exista înainte. Trebuie să aibă loc o limpezire. Locațiile care se practică sînt niște glume care vor costa foarte mult instalațiile hoteliere. Nimeni n-are curajul să investească masiv, neștiind ce îi va rezerva viitorul. Și e păcat: mulți lucrători pricepuți în turism și comerț vor fi îndepărtați.

— Cît timp mai acordați acestei stări de fapt?

— Încă vreo 6—7 ani. De fapt, totul tine de completarea la amănunt a legislației. Cînd baza materială își va schimba fața, vor dispărea și uniformizarea de acum din servicii, din înfățișarea hotelurilor, a restaurantelor. Va fi alt fel și cu siguranță că va fi mai bine.

— E zădărl. Nu mergeți să înclăți minți în mare?

— Parcă am timp?

GEORGE ARION ■

CONTRARECLAMA

Vînzător fioros la „Big Berceni“

Pe Șos. Mihai Bravu, aproape de stația de metrou cu același nume, apare zi de zi un vînzător ambulant. Pe tarabele sale se pot găsi produse din România: roșii, piersici, care se vînd la orice aprozar, salată etc. Domnia sa este plasat acolo de către unitatea „Big Berceni“, una dintre cele mai bune și ieftine din București. Totuși, vînzătorul Puia Ion (!?) — acesta este numele cu care s-a prezentat — pare a fi nu vînzător de legume și

fructe ci mai degrabă „măcelar“. O doamnă care a vrut să-i returneze, fără alte pretenții, o piersică stricată, a fost molestată verbal, i s-a înghățat punga din mîini și „simpatul“ vînzător a refuzat s-o mai servească. Asemenea lucruri se-nîmplă zilnic, fără ca vînzătorului să-i pese de consecințe. Sugerăm, totuși, conducerii de la „Big Berceni“ să-i facă rost de cei șapte ani de acasă ori, măcar, de un curs de calificare! (M. T.).

Biroul de audiențe al Guvernului

*** Tatăl dat afară de fiu *** Filme porno la minăstire
*** Moara cu ghinion *** Cerere de azil la o țară comunistă

Biroul de audiențe al Guvernului din Piața Victoriei primește memorii cu probleme la care omul de rând așteaptă o fericită rezolvare. Răspunsul este primit, de obicei, peste 30 de zile. Oamenii împărtășesc revistei „Flacăra” câteva din necazurile pentru care au bătut la ușa echipei dlui Stolojan.

Gheorghe Marin, 67 ani, pensionar din comuna Tehlui (jud. Olt) se află aici spre a se plînge de fiul său. După ce a muncit 50 de ani, bătrînul este în situația de a fi dat afară din casă de propriul copil. Băiatul (40 ani) a revenit acasă după 20 de ani cu pretenții de moștenire și a pus sechestru pe lucruri. Prin Adeverința nr. 94.946/19 XII 1991 și-a declarat, inexact, tatăl decedat, la Comisia județeană Tehlui, pentru a-l putea moșteni. Casa rivnă are 3 camere, bucătărie, finar și pătul de porumb. După moartea soției, bătrînul și-a luat altă muiere cu care trăiește în concubinaj. Nu se iau cu acte fiindcă femeia ar pierde pensia de urmaș de la primul soț. Cîndva bătrînul avea 6,68 ha pămînt cultivat cu porumb și grîu pe care le-a împărțit la cei 4 copii (toți familiști) din prima căsătorie.

Ionel Tirgovețu, 26 ani, sticlă (din București) a venit în numele mai multor tineri căsătoriți, muncitori la STI-TEH S.A. (fosta centrală a sticlei). Tinerii sînt de cîțiva ani pe lista de priorități pentru casă, fără ca fabrica să le fi putut rezolva problema. Pe str. Simbolului (zona Poșta Vitan) sticlarii au găsit un bloc părăsit, nelocuit de 2 ani. Devastată de țigani, care au furat closete, chiuvele, calorifere și chiar tocurele ferestrelor, clădirea a rămas cu pereții goi. Solicitată să le aprobe mutarea, Primăria Sectorului 3 nu a manifestat nici o preocupare. Primarul Capitalei, dl. Crin Halaicu a avut o atitudine asemănătoare. Deși nu au cîștiguri mari, oamenii au instalat din nou, fără aprobare, obiecte similare celor furate. Acum se așteaptă de la Guvern lămurirea situației. Vor putea fi amenajate pentru ei o parte din cele 80 de apartamente ale blocului cu 4 etaje (4 scări) sau camerele vor rămîne în paragină vandalizate în continuare de răufăcători?

Un bărbat blond, descheiat la cămașă, cu care nimeni nu se poate înțelege, pretinde audiență la Guvern: „Nu se mai poate în țara asta! La Baia-Mare copiii au fost bătuți cu cabluri, pentru un pic de ciocolată!”. Sustine că a venit mișcat de acest fapt divers citit în ziarul „Evenimentul”.

Constantin Ștefănescu (71 ani) din București a fost pensionat medical acum 25 de ani. Este și membru al Asociației Foștilor Deținuți Politici, motiv pentru care nu și-a putut satisface întreaga vechime în muncă. Nu înțelege de ce pensionarilor pe caz de boală li s-a mărit pensia cu 15 la sută mai puțin decît celorlalți pensionari. Pensionarea medicală nu înseamnă oare și mai mulți bani cheltuiți pe medicamente?

Ștefan Ghiniță (63 ani) este cîntăreț bisericesc și urmează să fie hirotonisit, diacon la Biserica din Alba Iulia. Domnia sa a fost în audiență pentru a semna la Biserica Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Bacău, redeschisă la 28 I 1990, va fi transformată de directorul Spitalului Bacău dl. Alexandru Marcu și de Mihai Sadovici (director adjunct al Direcției Sanitare) în capelă mortuară. Tot de la SG aflăm că Mănăstirea Stelea din Tirgoviște s-a redeschis, după 420 de ani, la 26 iulie a.c., cînd a și fost sfințită pentru a se putea sluji în ea. Deși a primit ordin de restituire a tuturor icoanelor din catapeteasmă și din restul mănăstirii, directorul Muzeului Tirgoviște, dl. Ghe. Bulei nu s-a conformat. Un alt salariat al Muzeului Tirgoviște, dl. Opreșoreanu, a închiriat partea dinspre poartă a chiliilor mănăstirii, unei societăți particulare care a înființat acolo discotecă și videotecă cu filme porno.

Dna Arabu D. (68 ani), pensionară din Guguști (jud. Vrancea) moștenește de la părinți o moară naționalizată în 1948. Aceasta n-a fost restituită pînă în prezent intrucît se invocă faptul că legea naționalizării nu a fost anulată. În schimb clădirea morii a fost scoasă la licitație și vîndută pe 20 ianuarie a.c. directorului Societății CONCORDIA — Focșani.

Cornelia Miu (48 ani), infirmieră la Spitalul Județean Giurgiu (secția chirurgie), solicită cei 1.000 m² loc de casă din satul Remuș (com. Fătești — jud. Giurgiu). Este vorba de moștenirea primită de C.M. de la mama sa, deținută, în prezent, ilegal de cîte familie Ene.

Margareta Gheorghe (25 ani), muncitoare la UCR, este pe lista de viitori șomeri, deși (sau tocmai pentru că) are 5 copii de crescut. A venit cu următorul necaz: în 1991 din cauza unui reșou aprins i-a luat foc casa din str. Fabrica de Chibrituri nr. 56. Pînă au venit pompierii, tatăl ei a decedat în incendiu. ICRAI Cotroceni pretinde 400.000 lei pentru repararea casei, motivînd că tatăl a fost de vină. Deși M.G. a arătat în mai multe memorii, trimise la Primăria Capitalei și de sector, că nu are posibilități, hotărîrea autorităților a fost de a ceda casa celui care o repară. S-a ivit imediat patroul unei circumscripții dispus să susțină material renovarea. Circiumarul ar intra astfel în posesia exclusivă a clădirii în curtea căreia vrea să-și facă depozit. Femeia cu 5 copii, va rămîne pe drumuri? Verișoara la care locuiesc acum nu-i mai poate găzdui din cauza costului ridicat al întreținerii. Dacă nici Guvernul nu-i va rezolva pozitiv cererea, M.G. intenționează să ceară azil politic la Ambasada Chinei. Oare China acordă cetățenie femeilor cu 5 copii? Mai în glumă mai în serios noi i-am sugerat Cuba. Acolo cel puțin va avea zahăr...

RADU POPA ■

Comuna Străoane se află în județul Vrancea, într-o zonă subcarpatică, la 5 km de Panciu și 20 km de Focșani. Aici domnește dictatura celor care și-au dat mina formînd o clică a foștilor privilegiați comunisti favorizați acum de funcțiile și pozițiile pe care le dețin. Ei slăbesc mina autoritară de fier pentru care nu există legi să-i oblige la corectitudine și transparență.

leri colectivizare, azi falsificare

Inamicul nr. 1 al celor mulți și nedreptați este dl. primar Costică Marin care a înlesnit numeroase abuzuri flagrante. 140 de locuitori ai comunei au semnat un memoriu depus la Guvern pe 13.05.1992, exprimînd profunda nemulțumire față de nerespectarea legii fondului funciar, în special prin măsurătorile efectuate de comisia pe care primarul o conduce. Numărătoarea nu s-a făcut pe vechile hotare, prin urmare nepermițîndu-se reconstituirea proprietăților dovedite cu actele dinaintea colectivizării forțate și nici proba cu martori care au venit în sprijinul documentelor prezentate. Și abuzurile au început să curgă. Anumiți cetățeni ai comunei au fost împiedicați cu o suprafață de cca. 3—4 ori mai mare decît au avut. Alții și-au adus „acasă” proprietățile deținute la 5—8 km distanță. Tot abuziv, o parte din locuitorii comunei și-au rotunjit posesiunile pe seama unor rude, de a șaptea spîță, decedate acum 40 de ani. Deși mulți dintre semnatarii memoriului locuiesc în imediata apropiere a centrului comunei Străoane, sînt considerați ca aparținînd de extravilan. Sfidător, împotriva oricărui spirit al dreptății, oamenii cu terenurile știrbite au primit justificarea: „cei care au avut lot în folosință pe terenul dvs. și-l mențin”, în ciuda faptului că CAP-ul din comună a fost desființat.

Accesul la hîrțile existente la cadastru și în Primăria Străoane este interzis muritorilor de rînd ai comunei, tocmai pentru că în acte sînt cuprinse proprietățile deținute înaintea colectivizării. Simpla lor scoatere la lumină ar stîrpi vrajba din comună. Fiecare ar vedea clar cît pămînt posedă și unde este situat. Pentru că abuzul e frate bun cu falsul, la acesta din urmă s-a recurs în registrele agricole: unora li s-a redus proprietatea în detrimentul celor cărora le-a crescut în treit sau împătrit. Expertize grafologice care să demonstreze veridicitatea

sau contrariul celor afirmate anterior, nu s-a grăbit nimeni să dispună.

Deși au depus dosare pentru 5000 m² arabil și unii pentru 1000 m² teren construcții, salariații domeniului public al comunei nu sînt înregistrați nici la ora actuală. Alții, chiar dacă au părinți cu pămînt în comună, sînt trecuți pe lista cu drept de 5000 m², primind arabil și chiar vie.

Comisia condusă de primarul Marin Costică nu a stabilit curți-clădiri plus grădina aferență și nici un fel de hotare gospodăriilor. La curțile cu im-

MARE E GRĂDINA... DOMNULUI ILIESCU

prejmuiri, numai la unii cetățeni, au scăzut curtea și grădina din extravilan.

Anchetatorii mină-n mină cu Primăria

Abuzurile săvîrșite au avut drept urmare numeroase apeluri la Poliția comunei Străoane și la dl. prefect Mușat Băcanu. Rezultat nul. Poliția răspunde că nu se bagă în „chestiuni de pămînt”. Prefectul a făcut numeroase promisiuni, că va veni la fața locului, fără să le onoreze.

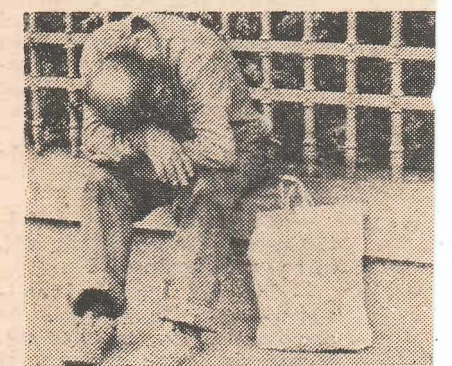
Cu toate că în primul memoriu adresat Guvernului, de cei 140 sîtenți, se înfierează indulgența suspectă dovedită de prefectul Băcanu, Guvernul nu găsește de cuviință să încredințeze ancheta unei echipe cu delegat ne guvernamental ci tocmai unei comisii condusă de susnumitul prefect. Și ancheta s-a făcut. Superficială, coruptă, pătimașă, ținută, cu ușile închise, între cei mari. Prefectura Vrancea nu a chemat nici măcar pe unul dintre căutători dreptății pentru a-i cere părerea. Jocurile s-au făcut în culise, petiționarii aflînd de anchetă la cîte-

Cerșetoria în economia de piață

Cîți cerșetori revin în București pe cap de locuitor, n-a stabilit încă nici o statistică. Impresia generală este că răsăr precum ciupercile după ploaie. Trei cazuri.

Brunet, slab, cu ochii albaștri. Cînd îi string mina cu părere de rău că nu i-am dat decît 20 de lei, îl simt puțin vlăguit. Costea Mirel are 28 de ani și cerșește de cînd avea 14. De la 6 ani e în cirje cu un picior mai scurt. Între orele 5 și 12 poate fi găsit în fața Universității. Este atras de activitatea băieților care încarcă brichete cu gaz. Ar vrea să lucreze cu ei dar fiind analfabet nu crede că va reuși. Acasă, în Balta Albă, îl așteaptă o mamă bătrînă, de 64 de ani, cu care împarte mizeria. Tatăl său, bolnav de arterită, a murit la 63 de ani, șase ani după ce i se tăiasă piciorul. Cu 3.000 de lei pe lună pensie de urmaș și 200—300 lei pe care îi stringe Mirel, zilnic, din mila oamenilor, își duc zilele de azi pe mîine. Costea Mirel mai are un frate, bolnav psihic, și multă credință în Dumnezeu. N-are idee să existe vreun „sindicat” al cerșetorilor.

Lîngă Spitalul Colțea, cerșește, doar de cîteva zile, un bătrîn de un cît. Îți trebuie multă intuiție ca să înțelegi ce spune. Se numește Stroe Dumitru, s-a născut acum 70 de ani și

suferă de reumatism. Este de la țară dar locuiește în Tei la fratele său pe cat din oraș. Nu stă prea mult la cerșit. După propriile-i mărturisiri scoate decît 50—60 lei pe zi. Peste oră își va lua bastonul și va pleca tramvaiul 16 acasă.

În fața farmacia de lîngă Sfinții Gheorghe, alt năpăstuit al soartei Radu Mureș (35 ani). Suferă de boala BURGER. Are piciorul drept tăiat sub genunchi, 3 degete amputate, mina dreaptă și 4 lipsă la piciorul stîng. Este tatăl a 3 copii de vîrste între 2 și 7 ani, rămași la Vaslui în gaj soacrei. El și soția dorm în ședea de așteptare a Gării de Nord cu se luminează vin aici. Pînă se „nericește” cîștigă din cerșit circa 100 lei. Cînd îl întreb dacă e în vreun „sindicat” al cerșetorilor, îmi arată foaia de la Autoritatea tutelară care certifică boala sa și lipsa unei locuințe. Statul grijește de el cu 3.000 lei trimestrial — pensie de handicapat. Consoarta nu are nici un venit.

RADU POPA
Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

DIALOG

BILIARDUL FLACĂRA

Bile pentru...

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Ne-a scris la redacție dl. **GORJAN GIL MIRCEA**, președintele Filialei Dobrogea a Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului în România — Comitetul Helsinki. Dumnealui a primit direct de la **SECRETARIATUL CASEI REGALE — GENEVA** un **APEL REGAL**, intitulat **DESPRE REGE ȘI ȚARĂ** pe care ne roagă să-l publicăm „spre a fi bine cunoscut de către **INTEGUL NEAM ROMÂNESC**”.

dului său, un Rege este deasupra oricărui partid politic, el aparținând întregii națiuni și lucrând la binele și bunăstarea întregului popor, sancționând atunci când este cazul abaterile pe care un partid sau o formațiune politică le comite.

Într-un stat democratic, Regele are, în calitate sa de arbitru politic, o serie de prerogative. Astfel, în domeniul puterii executive, Regele numește o echipă ministerială (primul ministru și miniștri) care guvernează pe o perioadă de timp limitată. Această echipă ministerială (guvern) este aleasă dintre elementele cele mai remarcabile ale partidului care a ieșit învingător în alegeri.

Referitor la puterea legislativă, adică la treburile care privesc Parlamentul țării, Regele propune deputaților aleși de popor anumite legi potrivite cu nevoile timpului. Regele poate de asemenea să ceară modificarea altor legi deja existente, în scopul de a le adapta cu spiritul epocii prezente.

Într-un regim democratic, Regele este, totuși, antrenat în viața politică a țării, prin aceea că veghează ca principiile democratice înscrise în Constituție să fie respectate de toate grupările politice, asigurându-se astfel ca întregul popor să participe efectiv la viața politică și socială a țării.

Răspunzător de politica externă a țării, Regele veghează ca interesele națiunii, în acord cu cererile timpului, să fie respectate pe plan internațional, prin stabilirea de raporturi corecte cu celelalte popoare.

Despre rege și țară

Reluând cuvintele unui ziarist stabilit în străinătate, Regele Mihai a declarat de curând că rolul pe care îl are un Rege într-o țară cu regim democratic se poate asemăna cu acela pe care îl are un arbitru într-o competiție sportivă. Un arbitru bun nu poate fi decît neutru, neluînd partea uneia sau alteia dintre echipele în competiție. Regele nu face parte din nici un partid politic, iar prin jurămîntul depus în fața națiunii, nu ia partea nici unui partid, respectînd voința poporului, atunci cînd poporul poate să-și exprime liber și democratic voința sa, prin alegeri libere.

Pe plan politic, aceasta înseamnă că Regele trebuie să vegheze ca litera și spiritul Constituției să fie respectate de toate formațiunile și partidele politice legal constituite.

Se poate astfel înțelege ușor deosebirea dintre un Rege și un președinte ales. În timp ce președintele face parte dintr-un partid, reprezentînd partidul respectiv și lucrînd la realizarea programului parti-

...dl. Crin Halaicu

Nu vreau să-mi vind copilul

Mă numesc Marinescu Elena, domiciliată în str. Spiralei nr. 13, sector 5, muncitoare la Tricorelon S.A. Soțul meu m-a părăsit, cînd copilul nostru nu împlinise 3 luni. Acum, copilul are un an și patru luni. Venitul meu lunar este de 6 000 lei.

Cînd eram copil, am stat pe str. Dunăvăt nr. 74, unde locuiau părinții mei. După ce tata și mama au murit, pe mine m-au dat la cămin, iar casa s-a demolat. Nu am primit nici o nouă locuință, nici despăgubire. Sint nevoită să stau cu chirie, plătesc 3 500 lei, iar creșa mă costă 1 700. Dumneavoastră ce credeți despre legea „drepturilor copilului în România”? Copilul meu n-are dreptul la o casă și la condiții omenești de locuit?

Soțul meu, înainte de a cere divorțul, mi-a pretins, de multe ori, să vind copilul. Dar eu sint mamă, am un copil și nu mi l-aș da de lîngă inima mea niciodată, pentru tot aurul din lume.

Vă scriu aceste rînduri, cu rugămintea firească de a ajuta o mamă disperată, care nu poate oferi copilului ei condiții umane de locuit.

În urma multelor audiențe la Parlamentul României, Guvern și Președinție, am primit, de fiecare dată, răspunsuri negative. Este corect, oare, într-o țară democratică, cu un Parlament, Guvern și Președinte, cărora le-am dat votul meu, cu toată încrederea în mai bine, să primesc asemenea răspunsuri? În fond, statul trebuie să apere drepturile mamei și copilului și ceea ce cer eu nu este decît o locuință în schimbul celei demolate pentru care nu am primit nimic și pentru care am dreptul să primesc locuință.

MARINESCU ELENA
str. Spiralei nr. 13, sector 5,
București

...Inspectoratul

Județean de Poliție

Afaceriștii de la ROMPOST TELECOM Arad

Sunt pe cale, mîine-poimîine, de-a veni să-mi iau revista „Flacăra”, la care sint abonată de mulți ani, de la București din tipografie, deoarece cei de la Arad, de la Oficiul I, unde se recartează trimiterile poștale de la București pentru provincie, fură de sting. Aceștia dau presa Țiganilor și anumitor chioscari care o vind și apoi împart banii.

Nu vă mai spun cîte numere îmi lipsesc din colecția revistei „Flacăra”. Unele exemplare le-am mai procurat din Arad, cu dublu sau triplu preț. Dar un drum de Arad costă în epoca asta „post-revoluționară” 310 lei. Nu-mi dă mîna. Și apoi la ce mai am abonamentul? Poșta din Săvișin întocmește un proces-verbal cu publicațiile lipsă (multe, foarte multe) și cam atît.

Hoții sint la Arad, la Oficiul poștal I. De exemplu, acum nu am primit nr. 27 din iulie '92, și nu știu de voi avea noroc să-l cumpăr de undeva. Nici măcar nu l-am văzut. Pe timpul „tovarășului” nu prea puneau mîna, dar acum, „urmașul” lonică doarme, despre alții ce să mai vorbim, iar cine-i harnic și... „julește” are tot ce vrea. Unii cu mîlaiul, iar alții cu... plata abonamentului. Măi tovarăși, nu vă ajung cei 23 de mii lei lunar cît luați salariu? Mai furați și abonamentele noastre? Unde-i revista mea? Eu fac abonamentul dintr-o pensie ca voi de ea.

VARADEAN IULIAN,
săt. Hălăliș, com. Săvișin, jud. Arad

...primarul Craiovei

Vandalism și vinătoare de lebede

Unul dintre punctele de atracție cele mai importante din Craiova îl constituie Parcul din Craiova. Acest valoros monument de arhitectură peisajeră este unic în țara noastră și reprezintă, în același timp, una dintre realizările cele mai interesante din Europa în acest gen.

Inițiativa acestei importante lucrări urbanistice aparține cunoscutului edil și om de cultură Nicolae Romanescu, iar execuția, arhitectului francez Redont. Toate aceste minunate lucruri se întîmplau în Craiova prin anul 1900. În 1992, Parcul din Craiova arată cum în felul următor: este înăbușit, pur și simplu, de gunoarele și resturile menajere de la cele patru restaurante din imediata apropiere. În mod incredibil, localul „Castelul fermecat” nu este dotat cu grupuri sociale, consumatorii găsindu-și locuri pentru satisfacerea necesităților fiziologice prin tufișurile de arbuști. Lacul are apa murdară, pe ea plutind, în voie, sticle goale, cutii de conserve, ramuri rupte etc. Gingasele lebede sint vinate, cu ardore, de grupurile belicoase de tineri. Nimeni nu se mai interesează de decolmatarea lacului, nici de protecția lebedelor. Amfiteatrul pentru spectacolele în aer liber este lăsat într-o cruntă paragina, iar statuetele din preajmă sa sint deteriorate cu sălbătici.

Cuînta este că primarul orașului Craiova este, de profesie, chiar arhitect.

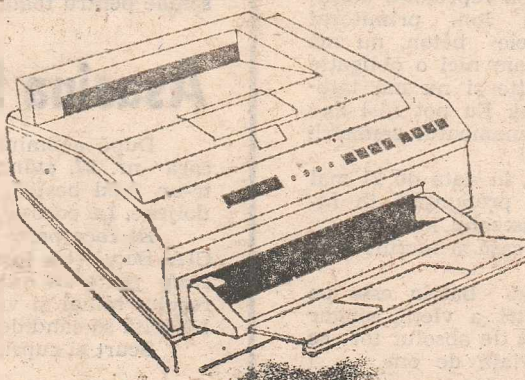
ION CECARU

RANK XEROX

RANK XEROX România, București 70749, Str. G-dl Berthelot 27, Tel. 120063, Fax 120054

LIBERTATEA DE A-L ALEGE PE CEL MAI BUN

Imprimanta laser
Xerox 4010

4010 THE CLASS AND QUALITY OF RANK XEROX

BANCA AGRICOLĂ S.A.

FAX: 15.24.50 - TELEX: 11709 - TEL: 15.27.50, INT. 1360
STR. SMIRDAN, NR. 3, BUCUREȘTI

VINDE:

PRIN TOATE SUCURSALELE SALE

600.000 ACȚIUNI NOMINATIVE

ÎN VALOARE DE 5000 LEI FIECARE

• Societate bancară cu o vechime de peste 100 de ani și stă la dispoziție pentru a oferi siguranță economiei dumneavoastră

• Banca cu cea mai mare rețea de sucursale, filiale, agenții și reprezentanțe din România

• Banca cea mai sollicitată de întreprinzătorii particulari, și-a sporit numărul clienților de peste 15 ori, în ultimii doi ani.

ACȚIUNILE VĂ CONFERĂ DREPTUL LA DIVIDENDE ȘI DREPTUL LA VOT ÎN ADUNĂRILE GENERALE ALE SOCIETĂȚII

ACȚIUNILE VĂ PUTEA FI VALORIFICATE PE PIAȚA FINANCIARĂ ORICE PERSOANĂ FIZICĂ SAU JURIDICĂ DIN ȚARĂ SAU STRĂINĂTATE POATE DEVENI COPROPRIETAR AL BĂNCII AGRICOLE

JUSTIȚIA O FI EA OARBĂ (ADICĂ IMPARTIALĂ), DAR PROCURATURA E CHIOARĂ

- „Dă-l afară, pentru că cu ăsta nu putem lucra!”
- „Te dau afară!”
- Mai târziu: „Ați luat-o în serios? A fost o glumă!”
- Și mai târziu — l-a dat afară

Pe brașoveanul Vladimir Chirilă l-a adus la redacția noastră exasperarea. Ca și în alte cazuri, disperarea omului a produs-o funcționarea mecanismului sofisticat numit de președintele adormirii noastre **democrație originală**. Care nu este, în fond, decât democrația lui Ceaușescu, îmbrăcată, la început, într-o rochiță de piatră. Pentru o oriză mai mare, a amatorilor de succes închiriat. Și, cu toate că o propagandă gîfuită i-a schimbat chiar palăria, se vede prin decolteu că vinzătorul de iluzii de la Cotroceni ne-a pricopsit cu aceeași Mărie. Măriei sale i se datorează, printre altele, exasperări din România, și aceea a lui Vladimir Chirilă, conservator la Muzeul de Istorie Brașov, om ce se află în litigiu, din toamna anului trecut, cu dl. director Florea Costea, pentru desfacerea abuzivă a contractului de muncă.

Ștreangul proceselor nesfîrșite

Dat afară, de la 1 septembrie 1991, conservatorul Vladimir Chirilă adresează justiției o contestație. Sentința civilă nr. 9912, din 17 noiembrie 1991, a Judecătorei Brașov, îl reintegrează în post, cu obligarea unității la despăgubiri civile pînă la reintegrare — care, însă, nu se produce, în fapt, pentru că directorul umblă cu cîioara vopsită: în schimbul reintegrării încearcă să-l facă pe om să înghită gălușca unor semnături cu care să-l joace apoi ca pe urs. Vladimir Chirilă nu acceptă. Cum unitatea n-a făcut recurs, el așteaptă ca sentința să rămînă definitivă și să fie investită cu titlu executoriu. Acest lucru se va întîmpla abia la 12 februarie '92.

La 20 ianuarie 1992 se trimite muzeului comunicarea sentinței. A doua zi, directorul semnează o nouă dispoziție prin care îl desface, a doua oară, contractul de muncă. Iată o frază din autobiografia istorică a dlui Florea Costea: „Contractul de muncă al domnului Vladimir Chirilă, reintegrat în muncă în conformitate cu instiintarea făcută prin adresa nr. 965 din 10 decembrie 1991, se desface disciplinar pentru refuzul acestuia de a-și desfășura activitatea profesională și absențarea nemotivată din 23 decembrie 1991 pînă în prezent”.

Al doilea proces se încheie, la judecătoria, ea și primul: instanța dispune reintegrarea. Este adevărat că sentința civilă nr. 5284 din 29 aprilie 1992, a Judecătorei Brașov, obligă unitatea să plătească contestatorului despăgubiri civile convenite conform art. 136 din Codul muncii, de la data emiterii deciziei abuzive și nelegale pînă la reintegrarea efectivă, dar se omite, ca din întîmplare, că el nu fusese niciodată reintegrat. Decizia anulată acum este, de fapt, dispoziția din 21 ianuarie 1992, prin care era dat afară a doua oară — invocîndu-se o reintegrare ireală — numai pentru a-l face să se incurce definitiv în procese, să se lase păgubaș, să se recunoască înfrînt într-un litigiu în care el era singur, era si propriul său avocat, iar împotriva sa se coalizau oameni hirsiti, care nu admiteau să piardă disputa cu un anonim. De această dată, directorul face recurs. Recursul abia a început. „Acum, la tribunal, lumea e-n vacanță”, ne spune dl. director.

Un alt proces a fost necesar pentru clarificarea cuantumului despăgubirilor civile dictate de prima sentință, rămasă definitivă și neexecutată. Altă boală lungă.

Ce nu judecă instanțele

Cînd Vladimir Chirilă a venit la muzeu, la 1 iunie 1990, prin transfer în interesul serviciului, atît el cit si dl. Florea Costea (care aștepta să preia funcția de director și care a dorit să-l aducă) au avut cîte un interes. Dl. Chirilă dorea să urmeze un curs la București, prin care să se califice ca restaurator metal ceramic („ceea ce puteam face numai ca angajat al muzeului”). Dl. Florea Costea dorea ca noul angajat să facă pe

dracu-n patru și să obțină pentru muzeu un ARO nou, precum și cota de motorină. Vladimir Chirilă s-a zbatut, și-a folosit relațiile, a alergat luni de zile, a făcut acte, a stat la cozi, a stăruit, a rugat, a convins și a adus mașina. „Nu a fost ușor, că nu eram de la industria cârnii...”

În momentul, însă, cînd a venit de la Centrala din Pitești cu repartitia — nr. 44561, din 18 octombrie 1990 — domnul director i-a făcut o surpriză: „O să mai vedem dacă pleci la București!” În aceste condiții, omul refuză să dea repartitia din mină și o oferă numai contra semnăturii de trimitere la curs (25 octombrie 1990).

Pe la sfîrșitul lui 1990, Muzeul de Istorie Brașov obține hirtie de la Letea. Delegatul trimis după ea, muzeograful Artur Larian, aduce în plus trei tone de hirtie de ziar. Este predată la Poligrafia Brașov Peste citeva zile (ianuarie 1991) domnii Artur Larian și Florea Costea îi cer conservatorului Chirilă s-o aducă de la tipografie la sediul muzeului din str. N. Bălcescu nr. 67 (cale de circa 2 km). „Hirtia intrase în Poligrafie cu forme legale de recepție, la 4 ianuarie 1991, cînd a adus-o de la Letea și Larian s-a descărcat în acte. Urma să mă încarc eu (aviz de expediție de la Poligrafie), iar la muzeu nu mă puteam descărca, fiindcă nu exista magaziner sau gestionar căruia să i-o predau. Ar fi putut semna de primire doar dl. director. La început a zis că va semna, dar am simțit că nu vrea s-o facă. Asta s-a văzut la 11 ianuarie, cînd mi-a zis brusc: „Spune acum, de față cu toată lumea, de ce mă pui pe mine să semnez de primire!” „Pentru că se poate fura”, am zis. A sărit ca ars: „Asta-i calomnie! Mă faci hot?” Am explicat că nu mă gîndeam la domnia sa, dar nu aveam sistemul de pază pus la punct. A intervenit Artur Larian: „Dă-l afară, pentru că cu ăsta nu putem lucra!”. Domnul director a încheiat așa: „Te dau afară, dacă nu aduci hirtia!”. Ulterior, mi-am cerut transferul, dar a schimbat placa: „Ați luat-o în serios? A fost o glumă!”.

La 12 mai 1991, Vladimir Chirilă merge la fabrică, după ARO, stă ore în sir la cozi, face toate documentele și ridică mașina (în timp ce dl. director își clătea ochii prin Cimpulung). Bizigania se defectează, la 8 mai. Peste citeva zile, pus de director, soferul Vasile Popescu face un referat — în care afirmă că s-a rupt axul cu came în drum, că l-a schimbat singur, că a făcut la fel cu garnitura de chîulasa — referat pe care îl cere lui Vladimir Chirilă să-l semneze pentru confirmare.

Refuzul acestuia îi aprinde iar paiele-n cap. Mai ales că-i aminteste directorului că, deși tot el umblase și obținuse aprobarea ca mașina să fie ținută în garajul Prefecturii, aceasta continua să fie lăsată noaptea la domiciliul soferului, în Rîșnov.

Un document de control al Serviciului financiar al Prefecturii (redactat, în decembrie 1991, de revizorul principal Aurelian Dinu) consemnează: „De la data de 26 august si pînă la 9 septembrie nu a existat condică de prezentă pentru personalul secției, aceasta întocmindu-se în prezenta organului de control, a directorului și contabilului de către Negulici Dorina, muzeograf, fără ca în condică, pe perioada 27—30 august, să fie cuprins și conservatorul Chirilă Vladimir, deși în 28—30 august 1991 figurează în concediu medical conform certificatului seria MMOs 1990 nr. 2366210”.

Oameni în care să crezi !?

Dl. Florea Costea (în discuția cu noi): „Noua condică s-a făcut imediat, atunci, în 27 august”.

Dna Dorina Negulici: „M-am apucat să fac o condică nouă, dar, furioasă, am greșit ceva, la niste nume, nu-mi amintesc exact. Însă vă mai spun un lu-

cru: condica aceea este la mine. La mine acasă. Aici s-a făcut alta”.

La a doua desfacere a contractului de muncă, directorul scrie și semnează că subordonatul său a fost „reintegrat în conformitate cu instiintarea făcută prin adresa nr. 965 din 10 decembrie 1991”. Or, în această adresă, confecționată după încheierea procesului, dl. director spune că „instiintarea noastră a hotărît soluționarea litigiului pe cale administrativă, motiv pentru care a revenit asupra deciziei de desfacere a contractului de muncă”.

Dacă buna intenție n-ar fi doar mimată, așa ceva s-ar fi făcut înainte de 27 noiembrie (data sentinței). Jocul cu „soluționarea administrativă” urmărea să incurce și mai tare lucrurile și să evite, cumva, executarea hotărîrii judecătorești. Mai ales că pretinsa revenire asupra alungării omului se face, clar, de ochii lumii: nu se emite o decizie în acest sens, cum era normal, dacă intenția declarată ar fi fost reală.

Stă scris chiar: „litigiul a rămas fără obiect”. După ce directorul pierduse procesul!!! Oare întîmplător o dispoziție de reintegrare se dă — tot formal — abia peste o săptămînă, la 16 decembrie? Ea poartă însă aceleși număr de înregistrare (981) ca și Fisa de post a conservatorului de secție pe care i se cere lui Vladimir Chirilă s-o semneze. Acest număr repetat dă de bănuț, că unul din cele două documente a fost redactat ulterior. Care? Pentru că lui Chirilă i se prezintă doar fișa postului — era pentru prima dată cînd primea așa ceva, la muzeu! — și adresa nr. 975 din 18 decembrie: Deoarece la reintegrarea dvs. de pe postul de muzeograf, pe acta de conservator nu vi s-a putut efectua un control medical, vă solicităm să procedați la intrarea în funcție sub acest aspect. Termen: 18 decembrie 1991. Contabil șef Maria Sburlea, Director dr. Florea Costea.

Realitatea este că n-a existat nici o reintegrare. Iar carnetul de muncă al lui Vladimir Chirilă dovedește că nu a fost înscrisă nici o zi ca muzeograf. Atunci cum să înțelegem aceste minciuni cu boncutilă oficială pe fatadă? Cît de bine intenționat este directorul care semnează asemenea coteării?

Deși muzeul mai avea și alți conservatori, iată, din fișa postului care i se pregătise, anume lui Valentin Chirilă, doar două obligații gestionază depozitele de piese ale colecțiilor muzeului — toate n.n. — și consemnează mișcarea obiectelor muzeale în registrul inventar. El refuză să semneze și să ia în primire așa ceva, cum i se propune. Faptul nu-i tocmai inexplicabil. Dar dl. director să nu fi știut oare cît de luminoasă era povestea inventarului? Controlul financiar al Prefecturii — în afară de curmarea altor nereguli și ilegalități — ceruse, în 1991, să fie făcut inventarul întregului patrimoniu. Revizorul trimis să verifice cit s-a împlinit din cele hotărîte anul trecut seria, în nota de constatare de la 26 martie 1992: Nici acum nu există concordantă între condică și foaia colectivă de prezentă. Inventarierea generală și totală a valorilor materiale existente în patrimoniul unității nu s-a făcut.

Anul trecut, dl. Florea Costea a „beneficiat” de o imputație de la control de vreo 80.000 de lei. Dăduse salarii și mortilor, și unui paznic după ce acela își părăsise familia, își luase concubina de brat și plecase definitiv în Israel, poate spre malul Iordanului. Nu se știe de ce brașoave s-o țină el pe acolo, dar, la Brașov, avea cine să se țină de iordane. Procesul verbal de control financiar: Precizăm că magazia de materiale este ținută de însuși directorul unității contrar prevederilor legale.

Revizorul i s-a arătat, în prima jumătate, a lui decembrie, un contract — fără număr de înregistrare! — între muzeu și o firmă particulară care „conștientă să ia în custodie” cele trei tone de hirtie — neadusă încă de la Letea —

pentru care să plătească pe măsură ce o va consuma. Era hirtia de ziar pe care dl. director sustine că i-au prețins cei de la fabrică s-o accepte, pe lingă ceea ce ceruse. Tocmai cînd toată lumea tipa după hirtie. Bine ticluit, nu? în noia sa explicativă, dl. Florea Costea scrie: „I-am cedat-o Editurii «Viitoru», pentru că nouă ne era absolut inutilă”. Cine credeți că era patronul editurii? Întîmplător, Artur Larian, delegatul trimis la Letea de dl. director. Ca, ulterior, dar conform unei înțelegeri prealabile, să-i vîndă hirtia de ziar, pe care muzeul o plătește cu peste 250.000 de lei, din marea lui sărăcie. Cînd am vorbit cu el, parcă trezit dintr-o betie, dl. Florea Costea se considera corect și curat pînă în masee. („Hirtia a stat în magazia muzeului tot timpul. Mai e și acum ce n-a consumat Larian. El nu mai lucrează la muzeu. Am vîndu-l-o, că nu-mi trebuia”). Încresantă custodie. Și parfum tîmțos! Curat murdar, coane Florică!!

La sfîrșitul controlului financiar din 1991, între propunerile înaintate, a fost și aceea ca procesul verbal să fie trimis Procuraturii. Cîeva, însă, la Prefectură, a avut grijă să nu se întîmple aceasta.

La 19 mai 1992, dl. Nicolae Balea, șeful Procuraturii Județene Brașov, îl expedia o instiintare: „Plîngerea dvs. a fost trimisă spre competență soluționare Poliției”. Peste trei zile, același procuror semnează altă hirtie: „S-a dispus respingerea plîngerii. Conducătorii unităților le este recunoscut dreptul de a desface contractul de muncă, drept care presupune și atributul lor de a aprecia unele circumstanțe reale sau personale (adînc și original, dl. procuror! — n.n.) în raport de criteriile care interesează bunul mers al unității. (În acest caz, ca mersul unui director aflumat cu țescovină — n.n.). Faptul că aceste aprecieri nu sînt împărtășite de instanța de judecată, (este virgula textului doct al dlui procuror sef lansat în apărarea directorului Florea Costea, care nu-i este nici necunoscut, nici indiferent, precum gramatica sau dreptatea, inventate pentru proști, desigur! — n.n.) nu demonstrează el însuși reaua-credință... Actele premergătoare efectuate în cauză au evidențiat suficiente temeiuri pentru recurgerea la această măsură”.

El bine, anul trecut, în proces, muzeul nu a deșus nici unul din aceste misterioase acte. Oare de unde cunoaște dl. Nicolae Balea, în mai 1992, „suficiente temeiuri” pe care nu le cunoștea directorul Florea Costea în noiembrie 1991, cînd s-a dat sentința?

Gramatica originală și democrația cu rochiță de trotuar au dat o specie nouă: procurorul de piață. Orice soi de piață ai visa, te adresezi acestui scamator și el îți-o procură.

Vineri, 7 august 1992, după ce acceptase greu o convorbire de citeva minute, dl. Florea Costea insistă: „Ar fi bine să mai stați — stătusem aproape două ore, n.n. — să vină și contabilă, că se întoarce, trebuie să fie pe la bancă”. Unde credeți că era dna contabilă Maria Sburlea? Plecase cu un angajat al muzeului la Casa Statului, să-i taie niste panouri de cristal. Fusese pentru vitrine de muzeu și deveneau, sub diamant, bucăți mai mici cam ca acelea cu care se închid balcoanele. Le-a luat cu o dubă neagră, condusă de un soț dat în uniformă de poliție. Bărbutul gospodăreț care dirija expediția să fi fost oare chiar ofițerul de poliție Sburlea, soțul domnului contabil? Ne îndrăgim în război unei indoieli, oricît s-ar lăuda brașoveanul cînd stă în față Timpa tuturor posibilităților. Simbătă, am încercat să aflăm ce știau șefii săi că făcea dinul în acel timp, dar nu l-am găsit nici pe comandantul poliției municipale, nici pe mai marele său de la județ. Poate ne aiută domnii si mai sefi, de la I.G.P. Le mulțumim anticipat.

DORIN GHERGHINESCU

Domnul general și-a suflecat pantalonii

Numerosi sînt oamenii care ne sună la redacție în legătură cu autodidactul Pavel Kozak. Ei se împart, ca să zicem așa, în două mari categorii: unii care știu aproape totul despre Pavel Kozak și alții care abia acum au auzit că ar fi cineva care, cică, lea ar avea niște leacuri miraculoase cu care se vindecă bolile de piele. Și unii și ceilalți ne cer cu insistență adresa la care poate fi găsit Pavel Kozak. Și unora și altora le răspundem că, deocamdată, Pavel Kozak nu este în țară. Va reveni spre sfîrșitul lunii septembrie. Dorința sa este, așa cum ne-a și declarat, să reia seria tratamentelor întrerupte în primăvara anului 1979, cînd a părăsit țara. Despre ce anume a făcut Pavel Kozak, în acest răstimp, am scris. Și o vom face și de-acum încolo, în viitoarele numere ale revistei noastre. Cu atît mai mult o vom face, cu cît, așa cum am consemnat acum cîteva numere, Societatea Română de Dermatologie contestă vehement, ca și în trecut, tratamentele lui Pavel Kozak. Numai că, în timp ce cel care-l contestă vorbește de la înălțimea profesorală a diplomelor și titlurilor medicale, insuficiente pentru a ameliora un psoriazis, o epidermoliză buloasă, o sclerodermie în benzi, sau un lupus eritematos, ca să dăm doar cîteva exemple, autodidactul Pavel Kozak reușește

nu numai minunea de a opri evoluția acestor înfiorătoare maladii, ci chiar și vindecarea (a se citi ameliorarea) lor în proporție de 80-90 la sută. Că așa și nu altfel stau lucrurile o putem dovedi cu ușurință și mil de cazuri, în timp ce cei care-l contestă pe Pavel Kozak se pot lăuda doar cu sute și mii de oameni pe care îi poartă pe drumuri, fără să le atenueze cu nimic bolile și suferințele. Edifica-toare, este, în acest sens, relatarea unui coleg de breaslă: „Acum 15-20 de ani, un văr de-al meu s-a îmbolnăvit de psoriazis. Am făcut ce-am făcut și l-am dus la cel mai mare specialist de atunci, un general, medic, mi se pare că-l chema Loghin. Am asistat și eu la consult și am fost martorul unei scene incredibile. În loc să-i spună vărului meu ce să facă pentru a scăpa de boala aia, domnul general și-a suflecat pantalonii și i-a arătat vărului meu că și dînsul suferă de aceeași maladie. Genu-chii domnului general erau acoperiți de un fel de scamă, ca o mătreață, și îl mincau îngrozitor. Pentru boala asta, a spus generalul, nu este leac. Pînă la urmă, vărul meu s-a vindecat, nu știu cum, dar fără ajutorul domnului general. Ce-o fi făcut domnul general, marele specialist în dermatologie, nu știu. Acum, cînd am citit că Pavel Kozak vindecă și

psoriazis, aproape că nu-mi vine să cred. Dar știu că, într-adevăr, vindecă”.

Dar să trecem peste această poveste cu tîle și să revenim, cum se zice, la oile noastre. Domnii medici specialiști în dermatologie l-au acuzat și încă îl mai acuză pe Pavel Kozak în fel și chip. Ceea ce, însă, se prefac dînsii a uita este că mîile de pacienți pe care Pavel Kozak le-a tratat au trecut mai înțil prin cabinetele domniilor lor. Sînteți curioși să știți cu ce rezultate?! Cu rezultate zero. Vreți să știți cu ce rezultate au trecut pe la Pavel Kozak?! Cu rezultate spectaculoase. Miraculoase, chiar, așa cum s-au exprimat, în scris, nu numai niște simpli și neștiutori bolnavi, ci numeroși medici, inclusiv dermatologi. Și atunci se naște următoarea întrebare, cea mai simplă și mai firească dintre toate: de ce-l dușmănesc atît de mult medicii dermatologi pe Pavel Kozak? Răspunsul nu este decît unul: pentru că le ia pacienții. Acesta este adevărul adevărat al unui război care a început de mult timp, un război în care medicii specialiști au pierdut în cîteva rînduri și vor pierde în continuare, pentru că dînsii dispun de diplome și titluri, intru-tul respectabile, în timp ce Pavel Kozak dispune de tratamente vindecabile.

Așadar, tuturor celor care ne sună și ne întreabă de a-

dresa lui Pavel Kozak cu dorința și speranța de-a beneficia de tratamentele sale, nu le putem răspunde decît că, deocamdată, Pavel Kozak se află în Spania, unde conduce o clinică ce-i poartă numele, și că dorește să revină în România în spre sfîrșitul lunii septembrie. Intenția sa este de a se pune în slujba tuturor celor care au incredere în tratamentele sale. Asta înseamnă înființarea, și în România, a unei clinici. Ideea este mai veche și revista Flacăra a luptat din răspun-teri pentru materializarea ei. Și poate că dacă Pavel Kozak nu ar fi părăsit țara atunci, în 1979, clinica respectivă s-ar fi înființat după remarcabilele rezultate pe care Pavel Kozak le-a obținut la capătul unui test de lungă durată desfășurat la Spitalul Fundeni, sub supravegherea aten-tă a numeroși specialiști din diverse domenii medicale. Mai mult decît atît, ideea acelei clinici a fost repusă pe tapet chiar anul trecut, cînd Pavel Kozak a sosit în România pentru a discuta o astfel de posibilitate. Dialogul între Pavel Kozak și unul din fruntașii Societății Române de Dermatologie a fost intermediat de dl prof Ion Mînzatu, nimeni altul decît președintele Partidului Republican. Deși ne-am străduit să-l abordăm pe dl Mînzatu, ni s-a comunicat, printr-unul din consilierii săi, că principalele

date le deține interlocutorul de atunci al lui Pavel Kozak. Cu respectul interlocutorului nu am reușit să stabilim legătura și, deci, nici măcar un dialog, fie el oricît de scurt. L-am sunat, însă, pe Pavel Kozak în Spania și am consemnat că se ajunsesse la oarecare învoială, în sensul că Societatea Română de Dermatologie nu are nîmi împotriva revenirii lui Pavel Kozak în România, nici în privința înființării unei clinici în care acesta să-și aplice tratamentele. Numai că, lînic măcar două zile, Comitetul Societății a respins categoric o astfel de perspectivă. Mai mult, acum, cînd Pavel Kozak a revenit în atenția opiniei publice și a presei, va alicii apărători ai dermatologiei s-au exprimat împotriva sale o vehementă ieșită din comun. Nu împotriva acestor veritabil și în același timp jalnic clan care nu vindecă nimic, dar nu-l lasă nici pe altii să vindecă, ne-am propus să luptăm, nu acesta este idealul nostru, ci pentru șansa pe care tratamentele lui Pavel Kozak o acordă celor suferinzi de diverse boli de piele. Pentru ei ne consumăm timpul, energia și spațiul tipografic. Lor, acestor bolnavi, adresăm rugămintea de-a alături de noi și de Pavel Kozak. Ajuțați-ne să-l ajutăm, să-l ajute. Scrieți-ne!

VICTOR NIȚA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (XIV)

ECOSINERGETICA

ANALIZA FIRELOR DE PĂR CONSULTAȚIE LA DOMICILIU PRIN CORESPONDENȚĂ

Medicamentația I

Medicamentele își au rostul lor și este o eroare să le respingem fără discernămint, înainte de a ști dacă sînt sau

nu curative și fără să avem convingerea că alternativa aleasă pentru rezolvarea unui caz (dacă ea există) este eficientă. Toată problema constă în modul în care me-

dicamentele sînt administrate, în a nu abuza de folosirea lor fără rost și fără un control medical competent. Se vehiculează uneori ideea că anumite medicamente sînt cancerigene. Cînd se ajunge la o asemenea concluzie, de regulă ele sînt scoase (deși nu întotdeauna) din comerț. Dar nici acestea, după părerea noastră, nu au pericolozitatea care li se atribuie, dacă sînt luate episodice și nu cu caracter permanent.

De ce unele medicamente sînt cancerigene?

În principal pentru faptul (mai puțin cunoscut) că ele conțin adesea (sau în procesul de fabricație se folosesc) elemente neconstituente ale organismului (de regulă din grupa lantanidelor și actinidelor), care se fixează în unele zone, putînd genera într-un număr de ani, efecte maligne.

Fără să fie un medicament,

aceiași rol nefast îl poate avea de exemplu...

Naftalina conține în formula ei chimică, elemente din grupa lantanidelor. Acesta este motivul pentru care (nu mai este nici un secret azi) naftalina are efecte cancerigene. Sînt atacați cu predilecție unii centri nervoși, putîndu-se favoriza chiar formațiuni tumorale. Deci... scoateți naftalina din uzul curent de protecție împotriva moliiilor și înlocuiți-o cu produse naturale (levănțică, foi de tutun...)

Din păcate, odată fixate în organism, asemenea elemente nu pot fi dizlocate cu procedee curente (de ex.: posturi mai mult sau mai puțin negre, regim alimentar controlat, etc.). Dar mai înții trebuie să știm:

● dacă în organismul nostru se găsesc asemenea elemente;

● dacă da, unde sînt ele localizate și, în sfîrșit;

● cum să procedăm la extragerea lor înalte ca un cancer efectiv să se instaleze deși, chiar în acest din urmă caz, există procedee corespunzătoare de vindecare). Ne ajută la aceasta o analiză sinergetică, în prezent singura prin care se pot face examinări de o asemenea finețe. Și acum...

Din nou despre bioenergeticieni I

Cele afirmate în episodul XII: „Aveți calitate de bioenergetician?” (nr. 19 din 13 mai 1992 al revistei „Flacăra”), respectiv de dr. Alexander Fries în interviul din nr. 21 (din 27 mai 1992) au generat întrebări în avalanșă care ne determină să facem unele completări în acest domeniu, mai ales că apar confuzii în legătură cu acest sistem de tratamente.

Am arătat în materialul citat în ce constă în princip efectul benefic al unui bioenergetician asupra pacienților. Am mai menționat acolo una din multiplele caracteristici ale biocîmpului denumită rază de sensibilitate, un parametru care pune în evidență aptitudinile unei persoane de a practica așa-zise activități paranormale (printru care și aceea de bioenergetician). În mod obișnuit, acest parametru are valori cuprinse între 0,6 și 0,8 și cei care posedă valori mai mari decît acestea, pot, anumite condiții, să realizeze un transfer energetic cu altă persoană. Ceea ce trebuie însă bine înțeles este ceea ce acest transfer energetic nu este altceva decît transfer de sarcină energetică (aceea energie vitală specifică, despre care am amintit și pe care am descris-o numerele din 25 martie și aprilie 1992 ale revistei (episoadele VI și VII ale rubricii Vom reveni asupra acestui aspect în episodul următor). Acum să enumerăm pe bioenergeticienii nou intrați în timp în evidența noastră: Amalia Cloban, București; Vasile Căpățînă, Domni Pascari, Petru Pascari, Marcel Cernel — Chișinău (în prezent practică tratamente și București); Constantin Tur — Craiova; Ion Hirtopescu — Ploiești; Valeria Nicol — oraș Victoria; Elena Olaru — Brașov; Dumitru Doș — Hunedoara; Sorina — George — Voiteni Timiș; (cu șanse): Lia Popescu, Căpraru Gelu Petru — Timișoara.

Probabil că în episodul următor va fi utilă și o priv critică asupra noțiunilor PARAPSIHOLOGIE ȘI PARANORMAL!

Prof. univ. dr. Ing DAN ALEXANDRU

ANALIZĂ SINERGETICĂ

asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii
Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

-- și s-a înregistrat sub nr. ☐
-- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

nia, ca de altfel toți copiii din Europa, vor avea bucuria și plăcerea de a intra în posesia unor cărți ai căror eroi sint celebrele personaje din lumea lui Walt Disney, sau Hanna Barbera, ca să dăm doar două exemple. Tipărite în condiții grafice deosebite, cu adevărat profesionale, cărțile respective au și fost expuse acum aproximativ o lună la Tîrgul de Carte, expoziție găzduită de Teatrul Național, unde au cucerit realmente publicul vizitator. Cîtorva titluri apărute în limbile engleză, germană și italiană, li s-au adăugat altele traduse în premieră și în limba română. Numeroaselor solicitări formulate atunci, în timpul expoziției, li s-a răspuns, iată, în sfîrșit, prin conferința de presă despre care am amintit mai sus. La capătul unor studii temeinice, prospectîndu-se pe piața românească, EGMONT HOLDING GROUP, prin EGMONT ROMANIA, firmă înființată în decembrie, 1991, a decis să intre în plin pe piața românească. Planurile sînt deosebit de mari, ambițioase și îndrăznețe, cu atît mai mult cu cît nu se urmărește, cel puțin în prima fază, obținerea unor beneficii materiale. Mărturisim că acest prim amănunt ne-a emoționat și ne-a convins că editorii au pornit la drum cu inima curată, așa cum se cuvine atunci cînd vrei să le faci daruri copiilor. Prețul cărților, deși măricel, abia dacă acoperă cheltuielile tipografice și costul hîrtiei. Dar bucuria unui copil, atunci cînd va citi sau va admira desenele unor cărți editate de EGMONT ROMANIA va răsplăti efortul financiar al editorului. Cărțile lor vor fi, de bună seamă, ca o aripă de înger ocrotind lumea atît de lipsită de bucurii a copiilor din țara noastră. (V.N.).

Cartea ca o aripă de înger

Între atîtea și atîtea conferințe de presă, toate avînd în ezbateră problemele extrem de urgente, a avut loc una, la ambasada Danemarcei, la o ră matinală, ca să-i zicem așa, 9,45 fix, organizată de firma EGMONT HOLDING GROUP. Firma în cauză este eritabil imperiu editorial, ceea ce privește cartea pentru copii, inclusiv filmele de desene animate etc. Ceea ce am reținut de la această conferință de presă pare să fie un lucru mai mult decît mbucurător: copiii din Româ-

München, iulie '92

RICKY NU MAI CÎNTĂ SINGUR!

— Ca să fiu sinceră, credeam că ajunsă la München, am să te pot „prinde” mai ușor, Ricky. La „Cerbul de aur” a fost imposibil, erai asaltat.

— Asaltat sînt și aici. Nu ca la Brașov, se înțelege. Asaltat de treburi. Sufăr, ca toată lumea, de lipsă de timp.

— A început vacanța în Bavaria.

— Un liber profesionist nu prea are vacanță.

— Ce-ar fi s-o luăm metodic? Fanii tăi nu prea mai știu ce faci.

— Am plecat din România acum trei ani. Chiar înainte de revoluție. M-am stabilit la München și adaptarea a fost foarte grea. În țară am predat timp de 14 ani limba engleză la un liceu. Deci, sînt filolog. La două luni după sosirea în Germania m-am hotărît la cea de-a doua mare schimbare din viața mea: să studiez ceva diametral opus pregătirii mele; adică economia de piață. E greu să-ți restructurezi gîndurile, orizontul, toată optica de a vedea lucrurile. Provin, totuși, dintr-o țară care avea ceea ce se numea economie de plan. A trebuit să învăț nu doar baza, ci toate dedesubturile acestui complex angrenaj și asta mi-a luat doi ani, doi ani în care aveam cîte 8 ore de curs pe zi — un studiu comasat, fi-

nanțat de statul german. Știi, chestia asta costă foarte mult aici, în jur de 80 000 D.M. După ce am terminat „școala”, am început să lucrez cu o firmă. Mi-am păstrat, însă, statutul de liber profesionist, predînd la această mare firmă — „Active Consulting”, — cu filiale în întreaga Germania, în Austria și Elveția — marketing și, punctul meu forte, Werbung, adică publicitate. Este vorba, deci, de pregătirea și perfecționarea cadrelor de conducere și te asigur că nu e simplu, cursanții mei fiind, toți, absolvenți de facultate, mulți cu doctorat. Oamenii ăștia așteaptă ceva de la mine, nu?

— Înțeleg că trebuie să te pregătești continuu și mă întreb unde mai e loc și de muzică. Sau a rămas un hobby?

— De loc! Tocmai de aceea nu m-am angajat la firmă, ca să-mi păstrez timp pentru muzică. Acum, de pildă, m-ai găsit atît de greu pentru că sînt în studiu. Înregistrez noul meu disc. Am contract cu Casa de discuri „Ariola”, la care am scos compact, am scos maxi-single și am fost pînă acum pe cinci colaje cu staruri foarte mari.

— Asta înseamnă că Ricky Dandell este astăzi un nume în Germania?

— Rămîne să judeci singur. Eu îți spun ce-am făcut pînă acum. În „Top Media Markt” am fost pe locul trei, din patru sute de noi apariții de disc. În topul „Rias Berlin”, am fost o dată pe locul II, apoi pe primul loc. Ar mai fi de amintit topurile „Sudwestfunk” și „Bayerischer Rundfunk”. Au mai fost și cîteva emisiuni la televiziune, în direct, sau înregistrate. Ca să ajungi în emisiunile de paradă a șlagărelor este o luptă crîncenă. Se aleg șapte piese din o sută.

— Să înțeleg că în toamnă vei apare cu un nou disc?

— Așa sper. Acum înregistram vocile. Una din piese este compoziție mixtă — e cîntată de Elvin și Ricky Dandell.

— Elvin?

— Fiul meu. Are, acum 10 ani, dar e un „vechi” muzician. Înainte de a pleca din țară a luat premiul special al juriului la Concursul de interpretare „Suceava '89”. Avea 7 ani. Acum s-a calificat pentru faza națională a festivalului „Jugend Musiziert”, după ce a susținut aici, în Germania, patru spectacole solo pian.

— Asta este, cu adevărat o noutate absolută; Ricky Dandell nu mai e singur!

— Așa e și sper să avem mare succes împreună.

LIANA TATOS ■

Piraterie

editorială

ACEASTĂ CARTE ESTE UN FURT!

Ne-a vizitat la redacție doamna ILEANA CAROLINA POPOVICI, fiica și unica moștenitoare a scriitoarei FRIDA PAPADACHE (autoarea a numeroase traduceri, decedată în 1989). Cazul pe care îl semnaleză doamna Popovici este numit de către Ministerul Culturii „însușire a proprietății intelectuale”, și îl numim simplu și clar, în Codul penal: FURT. Autor: Elena Tufeanu. Cel care — tot ca în Codul penal — favorizează infracțiunea: Aurelian Micu, directorul editurii „Condor Hybris”. „Pre ce e vorba? În anul 1958, fosta Editură pentru literatură universală a editat volumul „SORA CARRIE” de Theodore Dreiser (în 1962 a apărut ediția a doua). Ambele ediții poartă semnătura disnei traducătoare: Frida Papadache. În 1992, această carte este editată de „Condor Hybris” (director: Aurelian Micu). Este aceeași traducere,

copiată ad-litteram, pînă la virgulă, dar poartă o semnătură mult mai puțin distinctă: Elena Tufeanu.

Doamna Ileana Carolina Popovici se adresează, în 4 august 1992, Ministerului Culturii, căruia îi cere „sprijinul, în sensul de a constata că cele afirmate de mine sînt adevărate și pentru a repera această editură (adresa ei și numele directorului)”. Operativ (6 august 1992) și corect, Direcția Carte a ministerului se adresează editurii „Condor Hybris”:

„Avînd în vedere modul fraudulos (subl. red.) în care editura dvs. a preluat publicarea romanului lui Theodore Dreiser, Sora Carrie, traducere efectuată de traducătoarea Frida Papadache și atribuită, prin însușire de proprietate intelectuală, persoanei — reale sau fictive — semnată Elena Tufeanu, vă aducem la cunoștință următoarele:

În caz că nu binevoii să rezolvați, într-o manieră echitabilă, conflictul cu Dna Ileana Popovici, moștenitoare legală a scriitoarei și traducătoarei Frida Papadache, ale cărei drepturi au fost lezate, sînteți pasibili de retragerea atestamentului acordat consilierului editorial și, implicit, a avizului de funcționare emis de Ministerul Culturii pe numele editurii Condor Hybris”. Semnează directorul Horia C. Matei. În cazul acestei adrese a ministerului, ne îngăduim un singur dulce și nevinovat comentariu: să înțelegem, deci, că în cazul în care editura „binevoiește”, totul e perfect — nimeni n-a furat nimic, iar atestatul și avizul de funcționare nu vor fi retrase! Mă rog, chestie de lege și tocmeală...

Doamna Ileana Carolina Popovici a fost contactată de către editura Condor Hybris, în urma adresei Ministerului

Culturii. Ce aflăm? „La cererea mea, ca numele traducătoarei să fie rectificat, restabilindu-se adevărul, domnul Micu mi-a declarat că acest lucru e imposibil, Elena Tufeanu fiind o persoană onorabilă care mai are și alte contracte cu editura d-sale. Să facem așa ca toată lumea să fie mulțumită, mi-a declarat d-sale. Adică, în optica d-sale, hoțul nu trebuie tras la răspundere. Cel păgubit trebuie să se așeze la tratative cu hoțul, în așa fel încît să fie amîndoi mulțumiți!”

Păi da, stimată doamnă Popovici, că doar a dat boala „consensului” și „concurenței pozitive” peste noi! Nu vedeti că pînă și Ministerul Culturii vă îndeamnă la această „originalitate”?! Spuneți și dvs., ce poate să facă bietul domn director Aurelian Micu în acest caz, decît să-ncerce și el să acopere cu lăbuța, ca pisica?...

Preluăm și noi nedumerirea dvs. și o pasăm înapoi la Ministerul Culturii.

EUGEN CHIROVICI ■

Coperta ediției inițiale

Debut cu dreptul

Prima constatare, poate cea mai îmbucurătoare, ar fi aceea că la prima etapă a celui de-al 75-lea campionat spectatorii au fost într-un număr nesperat de mare. Până și în tribunele din Regie, de obicei dezolate de goale, au asistat peste 3.000 de spectatori! Că majoritatea erau oțteni bucurându-se, asta ar fi altă treabă. A doua constatare ar fi că oaspeții au luat 6 puncte, printr-o victorie și 4 meciuri nule, ceea ce înseamnă că nu s-a jucat după principiul cel mai dăunător din fotbalul nostru, principiul potrivit căruia gazdele câștigă musai. Surprinzătoare, sigur că da, victoria Gloriei Bistrița la Bacău, mai ales în ceea ce privește scorul 4-1, după ce oaspeții au condus cu 3-0 la pauză și, cu câteva minute înainte de final, cu 4-0. Dar dacă avem în vedere că băcăuanii se confruntă cu o criză extrem de puternică, atât la nivelul echipei, cât și la nivelul conducerii clu-

bului, rezultatul bistrițenilor este aproape explicabil. Între celelalte puncte cucerite afară, neașteptate ni se par egalurile Rapidului și Farului, la Ploiești și, respectiv, București. Cât despre punctele Stelei și ale Universității Craiova, la Galați și la București, în fața Oțelului și a Sportului studentesc, ele erau, ca să zicem așa, previzibile. Dar, la Galați, Steaua a fost la un pas de-a lăsa ambele puncte, ceea ce ar fi fost cu adevărat o surpriză. În fine, „conspicând” celelalte meciuri, semnalăm începutul în tromba al reșitenilor, care au condus la pauză cu 3-0, dar și revenirea sibienilor care au redus din handicap de două ori, prin Majearu. O altă promovată, „U” Cluj, a trecut prin mari emoții, ratând un penalty, înscriind dintr-un al doilea, care în primă fază a fost apărât, și luptând din răsuputeri să mențină rezultatul în numai 10 oameni. Cea de-a treia pro-

movată, Progresul, a condus de două ori, cu 1-0, apoi cu 2-1, dar Farul a revenit și a egalat, smulgându-le bancarilor un valoros punct. Și au mai câștigat, Electroputere — Dacia Unirea Brăila, câștigat de gazde la limită, cu 1-0, după un joc destul de bun, și Dinamo — Politehnica Timișoara, partidă televizată pe programul 2 și încheiată cu un scor care aproape că ne scutește de comentarii, 4-0. Pentru cei ce n-au prins programul 2 vom spune că „Poli” n-a jucat rău în prima repriză, reușind să închidă foarte bine culoarele către poarta sa. Golul înscris de Demollari s-a datorat unei excelente pase a... adversarului. Cel de-al doilea gol, semnat de Gerstenmajer, a fost fără drept de replică, dinamovistul realizând o execuție tehnică de excepție. În cea de-a doua repriză, însă, timișorenii au cedat vizibil mijlocul terenului. Prin același Demollari și Gerstenmajer, Dinamo înscrie alte două goluri, detronându-l de pe primul loc pe bistrițeni care câștigaseră doar cu 4-1. Oricum, în perspectiva cupeilor europene, Dinamo a etalat un joc în forță și viteză, în timp ce timișorenii, care vor primi replica lui Real Madrid, nu ne dau prea mari speranțe. Cite ceva și despre arbitri. Cu excepția meciului de la Ploiești, unde craioveanul Ion Velea a făcut-o de oală, ceilalți cavaleri ai fluierului au avut prestații corecte și onorabile. În loc de oricare altă concluzie, bine ar fi să fie tot așa, cu arbitri corecți și rezultate cât mai imprevizibile și cu spectatori mulți în tribune.

VICTOR NIȚA

Electroputere — Dacia Unirea Brăila 1-0 (1-0), Sportul Studentesc — Universitatea Craiova 0-0, Oțelul Galați — Steaua 1-1 (1-0), „U” Cluj — F.C. Brașov 1-0 (1-0), F.C. Ploiești — Rapid 1-1 (1-1), F.C. Bacău — Gloria Bistrița 1-1 (0-3), Progresul București — Farul Constanța 2-2 (1-1), C.S.M. Reșița — F.C. Inter Sibiu 3-2 (3-0), Dinamo — Politehnica Timișoara 4-0 (2-0).
Etapă viitoare: Dacia Unirea — Dinamo, „Poli” — Sportul, Universitatea — Oțelul, Steaua — F.C. Ploiești, F.C. Brașov — F.C. Bacău, Rapid — „U” Cluj, Gloria — Progresul, Farul — C.S.M. Reșița, Inter — Electroputere.

Divizia A

DIALOGURI DE LA DISTANȚĂ

În divizia secundă, numită A, doar două rezultate surprinzătoare: Faur București — Politehnica Iași 1-3 și, prin proporțiile scorului, F.C. Maramureș — Metalurgistul Cugir 8-1. În rest, toate bune și frumoase, drept pentru care, camdată, ne vom aștepta privirea, cu deosebire, asupra retrogradatelor din prima divizie. F.C. Argeș s-a așezat pe primul loc cu un scor concludent, 4-0, în fața unei echipe lipsite de valoare, Callatis Mangalia. Dar, atenție, Politehnica Iași a câștigat în deplasare și s-ar putea să-i vedem pe primul loc. În ceea ce-o privește pe A.S.A. Tg. Mureș, aceasta a câștigat cu oarecare greutate în fața lui C.S. Olt '90, o echipă care, în campionatul trecut, emitea la un moment dat, pretenții. În cealaltă serie, fosta primă divizionară, Corvinul a revenit la norma hunedoreană, 3 goluri de meci. A reușit acest lucru în fața Drobetei Turnu Severin, adică în fața unei echipe care nu e cine știe ce. Să vedem ce va face în continuare echipa în care au jucat antrenorul principal, Gabor, antrenorul secund, Ioniță, și președintele clubului, Petcu. Va juca oare și vicepreședintele Nicșa, sau se va apela la contabil, oameni de ordine, secur etc.? Dar, lăsând gluma la o parte, e de reținut în această serie egalul Jiului Petroșani, în deplasare, la Metrom Brașov. La aceste rezultate se adaugă remiza dintre Olimpia Satu Mare și F.C. Bihor, ceea ce ce poate să însemne ceva, dar să-i vedem pe bihoreni peste alte câteva etape, cind poate că și maramureșenii vor aduce puncte de afară. (V.N.)

SERIA I: Portul Constanța — Gloria Buzău 4-1 (2-1), Flacăra Moreni — Unirea Slobozia 2-1 (0-0), Chimia Rm. Vilcea — CSM Succava 0-0, Unirea Focșani — Ceahlăul Piatra Neamț 0-0, Faur București — Politehnica Iași 1-3 (0-1), ASA Tg. Mureș — C.S. Olt '90 2-0 (1-0), Steaua Mizil — Gloria CFR Galați 2-0 (0-0), FC Argeș — Callatis Mangalia 4-0 (1-0), Foresta Fălticeni — Autobuzul București 2-0 (1-0).

Etapă viitoare: Gloria Buzău — Flacăra Moreni, Unirea Slobozia — Chimia Rm. Vilcea, CSM Succava — Unirea Focșani, Ceahlăul Piatra Neamț — ASA Tg. Mureș, Politehnica Iași — Steaua Mizil, CS Olt '90 — Faur București, Gloria Galați — FC Argeș, Callatis Mangalia — Foresta Fălticeni, Autobuzul București — Portul Constanța.

SERIA A II-A: CFR Timișoara — Jiul Craiova 2-1 (0-0), Corvinul Hunedoara — Drobeta Tr. Severin 3-0 (2-0), Metalul Boșca — CFR Cluj 3-0 (1-0), Unirea Alba Iulia — Gloria Reșița 3-1 (2-0), Olimpia Satu Mare — F.C. Oradea 0-0, Metrom Brașov — Jiul Petroșani 1-1 (1-1), F.C. Maramureș — Metalurgistul Cugir 8-1 (3-0), ICIM Brașov — Armătura Zalău 3-1 (2-1), UTA — Tractorul Brașov 2-0 (1-0).

Etapă viitoare: CFR Cluj — Corvinul Hunedoara, F.C. Drobeta Tr. Severin — Unirea Alba Iulia, Gloria Reșița — Olimpia S. Mare, F.C. Oradea — Metrom Brașov, Tractorul Bv. — CFR Timișoara, Jiul Petroșani — UTA, Jiul Craiova — F.C. Maramureș, Metalurgistul Cugir — ICIM Brașov, Armătura Zalău — Metalul Boșca.

E REPREZENTANTUL AUSTRALIEI LA TRIPLU SALT

Desen de MIHAI ZGUBEA

Paralele inegale

Calmul dinaintea furtunii

Calmul afișat de mai marii olimpismului mondial este doar aparent, existind semnale certe că între diriguitorii CIO (mai precis între președintele acestuia, Juan Antonio Samaranch și unii președinți de federații internaționale) au început atacurile. Mai pe față, mai prin culise. Astfel, secretarul Federației internaționale de fotbal, Sapp Blatter, a declarat ferm: „Promovarea fotbalului la Jocurile de la Barcelona a fost un dezastru. Noi nu vom mai tolera niciodată așa ceva”. Pe de altă parte, după cum se știe, FIFA nu a acceptat să trimită la Olimpiadă decât jucători de până la 23 de ani. Ceea ce, se pare, intenționează să facă și italianul Primo Nebiolo, „seful” atletismului, decizie care ar însemna un adevărat cataclism pentru Jocuri. În fapt, dacă stăm bine să ne gândim, odată cu înființarea Campionatelor mondiale de atletism, sportul olimpic numărul 1 și-a creat competiția supremă, nemaiavând interesul ca aceasta să se dispute în cadrul Olimpiadelor. Se așteaptă, la Paris, un Congres al CIO furtunos...

Cu bicicleta

Dna Hannelore Roensch, ministrul german al familiei, și-a petrecut într-un mod original concediul, străbătând în șase zile distanța de 1.323 km dintre Wiesbaden și San Sebastian pe bicicletă. În mijlocul unor tinere competiții, componenta al echipei de hochei din orasul înfățișat cu lozincă spaniolă. O zi, însă, doamna ministru a lăsat de la apel, fiind nevoită să „dea fuga” cu un avion particular la Bonn, pentru a participa la o sedință de guvern.

Politia a fost... cu ei

Cel mai fagăit om din Barcelona a fost, la Jocurile Olimpice, Juan Hernandez Carbonel, și cu securitatea în aer. După aproape trei ani de tensiune, oficialii spanioli au putut rosti ușurat: „Nimic de semnalat”, dintr-o dată „liber” celor 45.000 de polițiști și milițari care s-au ocupat de linșarea a peste 15.000 membri ai „familiei olimpice”.

TEODORA OPREA

Mă car în America

Piratul Lazăr Baroga, decamdă secretar general al Federației Române de Haltere, aflat în ultimul timp în corzi, contestat de majoritatea sportivilor din lotul național, joacă tare, declarând, cu martori: „Dacă mă, mai

înțără presa, plec în America, am vorbit cu el și-a găsit slujbă acolo, și a zis că mă poate ține”. Dăru bun, călă bătă, d-le Baroga, dar cum rămâne cu oțelul care îl avea în Federația Internațională, unde eți tot ridicat nu pe la calitățile personale, ci datorită valorii sportivilor români, ale căror interese nu le-ai apărât? Mai tare te vâ duce în America și cu soția, așa cum ați obișnuit lumee halterelor în ultimele mari competiții?

Banii s-au cam păpat

E vorba de banii sportului, întrebarea este dacă și cu folos. Mai nou, aflăm că toate fondurile federațiilor „olimpice” s-au cam dus, respectivele organisme aflându-se în situația tragerii obloanelor, din lipsă de fonduri. Stabilindu-se un buget care n-a ținut seama de rata inflației și de creșterile unor aberante de prețuri, sportul nostru își sărbătorește succesul, totuși remarcabil, de la Barcelona într-o atmosferă sumbră. Iar cind vor fi „viontănate” premiile prin dementialele impozite, să te tii zîmbete „verzi”.

TVR face ordine

Din surse, vorba aia, demne de încredere, aflăm că primă consecință a comentariilor „colorate” de la Olimpiadă ale lui Graur și compania: redacția sport a Televiziunii va intra sub pulpana Departamentului Actualități. Despre eventualele schimbări din ierarhia redacției respective n-avem încă știre, dar se pare că vor exista și astfel de decizii. Doamne-ajută!

DI-
VER-
TIS-
MENT

ION ILIESCU

Evitați strada Batistei, altfel puteți păți ca Păunescu și nici măcar Tatulici n-o să mai poată modera nimic. Cultivați intens prietenia cu Măgureanu; deși nesănătoasă, ea va duce la concluzii pozitive în viitor, la Jilava: în doi-trece timpul mai ușor, mai un șeptic, mai un „Sulyko” pe două voci, mai un taifas cu amintiri din 13—15 iunie...

Nu părăsiți zilele astea Cotroceniul. Mai puteți sta o săptămână, două, până trec căldurile și pînă stirpește Halaicu ținării; folosiți acest răgaz la făcutul bagajelor. Evitați contactul cu realitatea, e foarte dură pentru dv. Nu faceți planuri de viitor, oricum o să vă înecați la mal ca regele internațional Cocioabă și o să se ducă dracului cincinalul în doi ani și jumătate.

Și un ultim amănunt: ați aflat „Evenimentul zilei”? Dacă nu, nu știți nimic despre ziua de mîine și ce vă va aduce ea.

PETRE ROMAN

Zile favorabile unor lecturi instructive: „La Apaca, la Apaca, / unde paște, blindă, vaca” (romane democrate originale), „Eros și civilizație” (filosofie, dacă nu știți) și „Codul Penal” (abecedarul omului politic, dacă ați uitat). Evitați conversațiile referitoare la 28—29 ianuarie 1990 și 1 Decembrie 1990 (Alba-Iulia). Deși este extrem de tirziu și șansele sunt infime, puteți reveni în viața politică majoră (dar nu la vîrf — acolo, gata!), dacă renunțați la consilierul dv. secret pe care-l știți toată lumea, Dem. A. Gogu.

În ceea ce privește afacerile, ca și pînă acum: păguboase. Pentru noi. Și un sfat practic, cu bătaie portelectorală: lăsați-o mai moale cu Ministerul de Externe. Nu ține!

RADU CÂMPEANU

Dați-vă jos din barca lui Iliescu, că tot se scufundă. Nu mai percuți în are tulburi. Nu mai trîmbițați că aveți buzunarele pline de rime, nesfetele cel mare a plecat de lin-

HOROSCOPI POLITIC

săptămîna 19—25 august

gă cirilgul dv. Și, oricum, cariera dv. politică s-a încheiat. Nu mai e nimic de făcut, degeaba vă îndeamnă Viceregele de Galapagos (cin' să fie, cin' să fie?) „Nu te lăsa, Radule!” Libișor nu se referă la politică, ci la fuste; îi plac ziaristele și vrea să vă corupă și pe dv. Deci, mare atenție la fața publică (că tot nu mai aveți ce pierde).

În rest Dumnezeu cu mila.

CORNELIU VADIM TUDOR

Interval favorabil jocurilor de societate selecte: biza, poarca, șuturile și-mbrîncelile. Despre gura dv. spurecată nem tudom mare lucru: vă va aduce, nu vă va aduce, voturi? Și dacă da, din ce hazna? Încercați să nu disperați că v-ați ratat ca om și ca poet. Puteți prospera ca gâinar la Crevedia și geambaș la Butimănu; dacă nu geambaș, atunci grădă.

Ca om politic, veți avea o săptămîna grea. Dar celelalte care vor veni vor fi mai grele. E indicat să începeți odată cura aia cu Bromoval, pentru că defurarea în politică și în reviste nu e sănătoasă; ea poate terfelî patriotismul adevărat și ideea națională.

Asta e! Servus!

ILIE VERDET

Nu mai umblați la aragaz, că nu-i mașină de spălat cu program de „Actualități” (care, oricum, e ocupat pînă la refuz cu Iliescu). Propaganda, știți dv. cum se face: noaptea, în beznă, ca tilharii, la lipit afile despre viitorul luminos al poporului, sub ochii firoși ai poliștilor reacționari. Și-a-fără de asta, dacă umblați la aragaz, vă vîd vecinii și-i apucă de-i roade pizma: că de unde aveți butelie plină, hă?, că socialismul presupune elan muncitoresc în zbor, nu butelie plină!

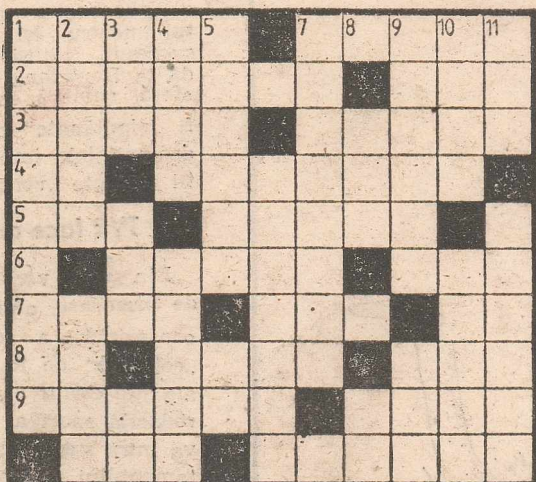
În altă ordine de idei, fiți mai atent cu belirea dușmanilor de clasă. E mulți.

Nostradama

ATI AFLAT EVENIMENTUL SĂPTĂMÎNII?

Dacă nu, nu știți nimic despre Iliescu. El are nervii tari (citiți mai jos „Ultima oră”).

LA MALUL MĂRII

ORIZONTAL: 1) Întins pe plajă... — Porțiune de teren acoperită cu nisip fin, la malul mării. 2) Legarea navei cu un tablă de țarm — Țarm. 3) O zeiță... pe litoralul român-

nesc — Înotul, de exemplu. 4) Floarea marinarilor! — Pește de mare cu corpul rombic, turtit lateral (pl.). 5) Pseudonim al lui George Sârbă — Își sfîrșesc drumul la malul

Pamflet

Sentimentul politic la doamne

E o seară plăcută de vară, cînd temperatura aerului la sol e de 32° C, iar în blocurile de prefabricate nu depășește 38° C decît tirziu, spre miezul nopții. Un domn și o doamnă în neglijé urmăresc la televizor o emisiune căreia nu i-au prins începutul, așa că nu știu, de fapt, ce urmăresc. La un moment dat, pe ecran apare o insectă din Africa ecuatorială cu picioare lungi și fălci mari, una din acele vietăți care te fac să te gîndești că lumea e plină de necunoscute, că e multă ferocitate în jurul nostru și că trecem pe lîngă multe lucruri fără să le bănuim rostul. Deși poate să pară exagerat, acestea sînt idei filozofice. Domnul se simte vizitat pe departe de aceste idei și e nițel melancolic, situație care-l face să golească dintr-o înghițitură lungă o sticlă de bere aproape plină. Doamna privește și ea fălcele vinjoase ale insectei, le contemplant cu mare concentrare și exclamă, absolut fără nici o legătură cu tema emisiunii — care în program figurează, naiba știe de ce, în spațiul dedicat de obicei lecțiilor de limbă germană — și chiar cu atmosfera calmă din familie: „Lua-l-ar dracu’ pe Iliescu!”

Domnul se uită mirat la doamnă, fiindcă replica ei vine exact în clipa în care, prin simplă asociație de idei — și nu neapărat filozofice — picioarele straniei creaturi de pe micul ecran îl trimit cu gîndul la picioarele lui. Maradona și, ca o plăcută adiere de aer rece, la picioarele unei vecine divorțate. „Ce te-a apucat?” întreabă domnul. „Nu știu”, răspunde iritată doamna, „mi-a venit, pur și simplu”.

Totuși, reacția doamnei are o motivație și încă una interesantă. Un psihanalist ar ști să demonstreze că, în starea actuală de lucruri din România, majoritatea zdrobitoare a femeilor care locuiesc la bloc și au între 25 și 55 de ani — adică 30 la sută din electorat, din care mai mult de trei sferturi merge cu Convenția Democratică, mai bine zis contra lui Iliescu — au gîndit la fel și au scos exact aceleași cuvinte, exact la aceeași oră. Iată traseul mental-afectiv-ideologic pe care l-ar descoperi psihanalistul:

Fălci mari și puternice — mîncare — roșiile nu scad sub 40 de lei — să nu uit, am să-i dau 40 de lei poștaşului — azi nu mi-a adus ziarul — l-o fi furat băiatul administratorului — administratorul e fesenist — se spune că ăștia erau toți informatori — să mă interesez cît vine chiria de la întii — de la întii cresc iar prețurile — roșiile nu scad sub 40 de lei — au scăzut prețurile la teniși — doar n-o să fierb teniși în supă — e mai ieftin să iei supă concentrată turcească de la privatizați — o fi adevărat că magazinul din colț e al lui Stănculescu? — parcă eu nu știu că toate sînt ale lor — dacă n-or fi pus mina și pe piete — altfel cum de nu scad prețurile la roși — ce ochi roși are gîngania asta — precis că-i comunistă — Lua-l-ar dracu pe Iliescu?

TUDOR OCTAVIAN

Crima neorganizată

Ultimul cuvînt al condamnatului

— Toată viața am fost un om cu principii. Numai așa am reușit să ajung la o stare materială prosperă, la o viață lipsită de griji. Oricine a încercat să mă scoată din făgașul pe care mi l-am stabilit din copilărie a fost înlăturat din calea mea. De aceea nu înțeleg, domnul judecător,

de ce m-ați condamnat; cum aș fi putut asista nepăsător la o faptă îngrozitoare precum aceea a poștaşului care — avertizat fiind! — a îndrăznit să-mi intre în casă pășind cu stîngul? N-am suportat și i-am vîrit cuțitul în burtă. Dumnezeu, să-l odihnească acolo unde se află acum!

mării. 6) Ca timpul nefavorabil pentru plajă (pl.) — Mic fluviu de coastă în Cuba. 7) Peste mări și..., sintagmă folosită pentru a sugera o mare distanță (sg.) — Smecheri — Început de croazieră! 8) Înot pe spate! — A clădi — ... — de — mare, numele unui mamifer carnivor piniped, asemănător cu foca (pl.). 9) Bronzată — Instrument cu coadă. 10) Fluviu de coastă în SV Italiei, tributuar Mării Tireniene — Porțiune din bazinul unei mări sau al unui ocean, separată aproape complet printr-un cordon litoral.

VERTICAL: 1) Se imbarcă

la malul mării. 2) Mare... — Insulă de corali din mările calde. 3) Calapod — Din neamul burilor — Intrarea în Saturn! 4) Harnic (reg.) — ... — Vacanța, numele postului care emite de lîngă plaja din Mamaia. 5) Își au raiul în Delta Dunării — Ușițe! 6) Țarmul mării. 7) Prinsă la malul apei... 8) Cu soț — La poalele Paringului! 9) Cefalopod cu cochilia în spirală sau rectilinie care a trăit în mările din perioada mezozoicului — Sfîrșitul ruliului! 10) Parc național în Brazilia — O mare... mai mare. 11) În bălță! — Fata matrozilor...

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul anterior:

Jocurile Olimpice: VISCO-POLEANU; LOVIN; CORBAN; AN; LOBA; GETI; DES; RE; DIRA; SUT; RIO; ETE; FC; RACILA; IL;

RUGI; EMI; OEI; A; PASA; PAN; N; TE; TENISMENI; ILO; PUSCASU; CALUT; TH; TIR; ANDREI; IRINA.

PUBLICATIILE
Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos); Fax: 12.82.89 Cont (lei) — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; Mapamond: Ion D. Goia; Realitatea imediată: Dorin Gherghinescu, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Eveniment: Victor Niță; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință; 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PASĂRIN

Aurel Stefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu. Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra
Basarabiei

Flacăra
BIS

ALMANAH
„FLACĂRA”

FINANCIAR, JURIDIC (2143): Avidă Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florența Tudor. ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Cretu. SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (17.59.69). PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile (2634). DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Gabriel Milan Sava (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. Box 33—57, telex 11.995, 11.034, Fax 18.56.73 — București, Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1. Tiparul: Imprimeria CORESI, București

16 pagini — 25 lei

ULTIMA ORĂ
„De ce mă huidui,
bă, animalule!”

(Din gîndirea creatoare
Președintelui țării)